

Levon

มุมมองนักอ่านพระเจ้า เล่ม 1

전지적 독자 시점

sing N song

เขียน

8 hours

แปล

BLACKBOX

วาดภาพประกอบ

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

โลกใบหนึ่งล่มสลายลง โลกใบใหม่ได้ถือกำเนิดขึ้น
และผมก็เป็นนักอ่านเพียงหนึ่งเดียวที่รู้จักจวบจนจบของโลกใบนี้

- sing N song

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าเปรียบนิยายหนึ่งเรื่องเป็นโลกหนึ่งใบ พระเจ้าผู้สร้างโลกนั้นก็คงเป็นใครไปไม่ได้นอกจากผู้เขียน ส่วนตัวละครในเรื่องก็คือมนุษย์บนโลก สิ่งที่ตัวละครต้องเผชิญจึงเทียบได้กับบททดสอบที่พระเจ้าประทานลงมา โลกจะสวยงามหรือโหดร้ายคงขึ้นกับว่าพระเจ้าของโลกใบนั้นเป็นคนแบบไหน

‘คิมดกจา’ อาจไม่ใช่พระเจ้าของโลกที่ชื่อว่า ‘สามวิธีการเอาชีวิตรอดในโลกที่ล่มสลาย’ เพราะเขาเป็นแค่นักอ่าน ไม่ใช่ผู้เขียน แต่เอาเข้าจริงตัวเขาก็ไม่ต่างอะไรจากพระเจ้า ในเมื่อนอกจากตัวผู้เขียนแล้ว เขารู้จักนิยายเรื่องนี้ทะลุปรุโปร่งที่สุด ก็เขาเป็นนักอ่านเพียงหนึ่งเดียวที่รู้จักจบของมันนี่นะ

มุมมองนักอ่านพระเจ้า (Omniscient Reader's Viewpoint) คือนิยายแฟนตาซีจากประเทศเกาหลีที่นักอ่านชาวไทยเรียกร้องให้มีการซื้อลิขสิทธิ์มาแปลมากที่สุด

ความโด่งดังของนิยายเรื่องนี้การันตีด้วยการครองชาร์ตอันดับหนึ่งติดต่อกันหลายเดือนในแพลตฟอร์มนิยายต่างๆ ของเกาหลี สำนักพิมพ์เลวอนของเราจึงมีความยินดีและภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของการพา ‘คิมดกจา’ กับผองเพื่อนมาทำความรู้จักกับชาวไทย หวังว่าทุกคนจะให้การตอบรับอย่างดีและสนุกไปกับการอ่าน

Levon

Prologue

สามวิธีการเอาชีวิตรอดในโลกที่ล่มสลาย

「มีอยู่สามวิธีด้วยกัน ในการเอาชีวิตรอดในโลกที่ล่มสลาย ตอนนี้มีหลายเรื่องทีลื้มไปบ้างแล้ว แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่มั่นใจได้ นั่นก็คือความจริงที่ว่า คุณที่กำลังอ่านข้อความนี้อยู่ในตอนนี้จะมิชีวิตรอดต่อไป

–สามวิธีการเอาชีวิตรอดในโลกที่ล่มสลาย จบบริบูรณ์」

ผมขยับเลื่อนหน้าจอแพลตฟอร์มนิยายบนเว็บในสมาร์ตโฟนเครื่องเก่า เลื่อนสกรอลบาร์ลงแล้วก็เือกกลับขึ้นไปใหม่ ทำแบบนี้ซ้ำๆอยู่หลายครั้ง

“เอาจริงดิ นี่คือจบแล้วอะ”

ไม่ว่าจะมองดูกี่ครั้งต่อกี่ครั้ง มันก็ยังขึ้นว่าจบบริบูรณ์เหมือนเดิมไม่มีผิดเพี้ยน

นิยายเรื่องนี้จบลงแล้ว

「สามวิธีการเอาชีวิตรอดในโลกที่ล่มสลาย」

ผู้แต่ง : ts123

รวม 3,149 ตอน

「สามวิธีการเอาชีวิตรอดในโลกที่ล่มสลาย」

นิยายแฟนตาซีเรื่องยาวที่มีจำนวนตอนสามพันหนึ่งร้อยสี่สิบเก้าตอน

จะเรียกย่อๆว่า ‘สามวีรรอด’ ก็ได้

ผมอ่านนิยายเรื่องนี้มาตลอดตั้งแต่ตอนอยู่มัธยมต้นปีที่สาม ทั้งตอนที่โดนพวกอันธพาลหมายหัวจนกลายเป็นคนไม่มีใครคบ ทั้งตอนที่ทำคะแนนสอบเข้าได้ห่วยแตกจนต้องเรียนมหาวิทยาลัยชั้นสามแถบชนบทอีกด้วย

ตอนที่ระบบล่มบัตตชบนั้นมันเพี้ยนจนทำให้โดนส่งไปเป็นทหารประจำการอยู่แนวหน้านั้นก็เหมือนกัน

แม้แต่ตอนที่ย้ายงานมาเรื่อย จนสุดท้ายได้งานสัญญาจ้างในบริษัทลูกของเครือบริษัทยักษ์ใหญ่ก็ด้วย...ให้ตาย เอาเป็นว่าเลิกพูดเรื่องนี้กันเถอะ จะยังไงก็ช่าง

[คำกล่าวจากนักเขียน : ขอคุณที่อ่าน ‘สามวีรรอด’ มาจนถึงตอนนี้ แล้วพบกันในบทส่งท้ายนะ!]

“อา...ยังเหลือบทส่งท้ายอยู่นี่เอง ถ้าอย่างนั้นตอนหน้าก็เป็นตอนจบของจริงแล้วนะสิ”

ตั้งแต่ช่วงวัยรุ่นตอนปลายจนกลายเป็นผู้ใหญ่ การเดินทางอันแสนยาวไกลเป็นเวลากว่าสิบปี ความรู้สึกของผมผสมปนเปกันมั่วไปหมดระหว่างจิตใจที่หลุดจากการที่โลกใบหนึ่งจบลงไป กับความปลื้มปริ่มที่ในที่สุดก็จะได้เห็นจุดสิ้นสุดของโลกใบนั้น

ผมเปิดกล่องคอมเมนต์ของตอนสุดท้ายขึ้น ก่อนจะพิมพ์ประโยคที่พิมพ์ๆ ลับๆ อยู่หลายครั้งลงไป

- คิมตกจา : คุณนักเขียนครับ ที่ผ่านมาขอบคุณมากจริงๆ นะครับ ผมจะรอติดตามบทส่งท้ายนะครับ

ที่จริงผมมีคำพูดมากมายที่อยากจะบอกออกไป... ‘มันเป็นประโยคที่มาจากใจจริงของผม เรียกว่าสามวีรรอดเป็นนิยายแห่งชีวิตของผมก็ได้’ บ้างละ ‘ถึงแม้จะไม่ใช้เรื่องฮิตที่ได้รับความนิยมอะไร แต่สำหรับผมแล้วมันเป็นนิยายที่ยอดเยี่ยมที่สุด’ บ้างละ แต่ก็ไม้อาจพิมพ์ลงไปได้ง่ายๆ

- จำนวนผู้เข้าชมเฉลี่ย 1.9 คนต่อตอน
- จำนวนคอมเมนต์เฉลี่ย 1.08 คอมเมนต์

นั่นเป็นค่าความนิยมเฉลี่ยของ ‘สามวิธียอด’

ถึงแม้ว่าจำนวนคนเข้าอ่านของตอนที่ 1 จะมียอดประมาณหนึ่งพันสองร้อยคน แต่พอผ่านตอนที่ 10 ไปจำนวนก็หล่นวูบลงมาเหลือแค่หนึ่งร้อยยี่สิบ พอผ่านตอนที่ 50 ก็ตกลงเหลือสิบสอง แล้วตั้งแต่ตอนที่ 100 เป็นต้นไปก็เหลือแค่หนึ่งคนมาโดยตลอด

จำนวนผู้เข้าชม ‘1’ บางตอนก็มีเลข ‘2’ แทรกมาบ้าง แต่มีโอกาสสูงมากที่จะมีใครกดเข้ามาผิดมากกว่า

ผมจ้องมองเลข ‘1’ จำนวนนับไม่ถ้วนบนรายชื่อตอน พลังรู้สึกประทับใจอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ขอบคุณนะ

สร้างสรรค์ผลงานนิยายจำนวนสามพันกว่าตอนทั้ง ๆ ที่มีคนเข้ามาอ่านแค่หนึ่งคน แถมยังใช้เวลากว่าสิบปี มันเหมือนกับว่าเรื่องนี้เขียนขึ้นมาเพื่อผมคนเดียวเลยไม่ใช่หรือไง

- แนะนำนิยายสนุก ๆ

ผมคลิกลงบน [บอร์ดแนะนำ] แล้วเริ่มเกาะเป็นพิมพ์ดีดบอร์ดอย่างไม่คิดอะไรมาก

อุตส่าห์เขียนนิยายให้อ่านจนจบฟรี ๆ แบบนี้ แค่กระหู่แนะนำกระหู่เดียวผมก็ต้องเขียนให้สักหน่อย

พอกดปุ่มโพสต์ ไม่นานก็มีความคิดเห็นตอบกลับมาทันที

- นี่เป็นแอนตี้รูปแบบใหม่หรือเปล่า ฉันลองค้นไอดีของคนคนนี้ได้แล้ว เขาแนะนำแต่นิยายเรื่องเดียวที่มาตั้งหลายครั้งแล้วนะ

- ก็น่าจะรู้ไม่ใช่หรือครับว่าเจ้าตัวไม่ควรเป็นคนมาแนะนำเองนะ คุณนักเขียนทำแบบนี้ที่นี้ไม่ได้นะครับ

นั่นทำให้ผมนึกขึ้นมาได้ว่า ที่จริงแล้วเมื่อหลายเดือนก่อนผมเคยเขียนกระหู่แนะนำแบบนี้ไปแล้ว

เพียงพริบตากระหู่ของผมก็ท่วมทันไปด้วยคอมเมนต์หลายสิบจากพวกนักสืบอินเทอร์เน็ตที่หาว่า ‘เรียกร้องความสนใจ’ บ้าง ‘โง่เง่า’ บ้าง ผมอายจนหน้าร้อนไปหมด

ผมรีบกดลบกระทู้ด้วยความรวดเร็ว แต่เพราะมันเป็นกระทู้ที่ถูกแจ้งแบนไปแล้ว เลยมีข้อความแจ้งเตือนขึ้นมาว่าไม่สามารถลบกระทู้ได้

“ให้ตายเถอะ...”

ความคิดที่ว่ากระทู้แนะนำที่ผมทุ่มเทเขียนด้วยใจกลับสร้างปัญหาให้ผลงานเรื่องนี้กลายเป็นเหมือนรสชาติแห่งความขมขื่นติดอยู่ที่ปลายลิ้นของผม

ทั้งๆที่ถ้าลองอ่านดูหน่อยก็จะได้อ่านเรื่องสนุกๆแท้ๆ ทำไมพวกเขาถึงไม่ยอมอ่านกันนะ

ผมถึงขั้นอยากจะโดนเทพเงินสนับสนุนให้นักเขียนด้วยซ้ำ แต่มนุษย์เงินเดือนที่หาเงินได้แค่พอประทังชีวิตคนเดียวแบบผมไม่ได้มีเงินมากพอจะใช้จ่ายไปกับเรื่องพวกนี้ได้

ในตอนนั้นเองก็มีแจ้งเตือนเข้ามาว่า ‘มีข้อความเข้า’

- ตส123 : ขอบคุณนะ

ข้อความที่จู่ๆก็ส่งมาอย่างกะทันหัน ผมต้องใช้เวลาลึกพักกว่าจะทำความเข้าใจกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้

- คิมดกจา : คุณนักเขียน?

ตส123 เขาคือนักเขียนเรื่อง ‘สามวีรรอด’

- ตส123 : เพราะนายแท้ๆ ฉันเลยแต่งเรื่องนี้ได้จนจบ แถมยังได้รางวัลจากการประกวดด้วย

การประกวดเนี่ยนะ ‘สามวีรรอด’ เรื่องนั้น?

- คิมดกจา : ยินดีด้วยนะครับ! ว่าแต่ประกวดอะไรหรือครับ

- ตส123 : มันเป็นการประกวดที่ไม่ได้มีชื่อเสียงอะไร นายคงไม่รู้จักรอบความคิดที่ว่าเพราะรู้สึกอับอายก็เลยโกหกหรือเปล่านะ แวะขึ้นมา แต่ในใจก็คิดว่าถ้าเป็นเรื่องจริงก็ดี บางทีผมอาจจะไม่รู้จักรับการประกวดที่แท้จริงๆก็ได้ถึงแม้จะไม่ได้รับความนิยมที่นี้ก็เถอะ แต่บางทีบนแพลตฟอร์มอื่นมันอาจจะดังเป็นพลุแตก

ผมรู้สึกเศร้าใจนิดหน่อย แต่นายดีๆแบบนี้ได้เผยแพร่ให้คนอื่นรู้จักรัก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ดีแล้วละ

- ตส123 : ฉันอยากส่งของขวัญพิเศษแทนคำขอบคุณให้คุณนักอ่านนะ

- คิมดกจา : ของขวัญหรือครับ
 - t1s123 : ก็การที่เรื่องนี้ได้เผยแพร่สู่โลก ทั้งหมดเป็นเพราะคุณนักอ่าน
 นี้

ผมพิมพ์ที่อยู่อีเมลที่ใช้ประจำตอบกลับไปเมื่อนักเขียนขอที่อยู่อีเมลจากผม

- t1s123 : จริงสิ แผนจะเริ่มเก็บเงินก็มีแล้วนะ

- คิมดกจา : ว้าว! จริงหรือครับ ตั้งแต่วันไหนครับ ผลงานดี ๆ แบบนี้
 ผมเองก็อยากจะจ่ายเงินสนับสนุนตั้งแต่ตอนแรกเหมือนกัน...

‘สามวิธียอด’ เป็นเรื่องที่อัปเดตทุกวัน เพราะฉะนั้นถ้าจะอ่านตลอด
 หนึ่งเดือนก็ต้องใช้สามพันวอน เงินสามพันวอนสำหรับผมคือข้าวกล่องในร้าน
 สดวกซื้อหนึ่งกล่อง

- t1s123 : การเก็บเงินจะเริ่มตั้งแต่พรุ่งนี้

- คิมดกจา : ถ้าอย่างนั้นบหลังท้ายที่จะอัปเดตวันพรุ่งนี้ก็เก็บเงินด้วย
 เหนอครับ

- t1s123 : ใช้แล้วละ ขอโทษด้วยนะ แต่ตั้งใจว่าจะลงแบบเก็บเงินนะ

- คิมดกจา : ต้องเก็บเงินสิครับ! ผมจะจ่ายเงินซื้อตอนสุดท้ายแน่ๆ!

หลังจากนั้นก็ไม่มีคำตอบอะไรตอบกลับมาจากนักเขียนอีก ดูท่าคงจะ
 ล็อกเอาต์ออกจากระบบไปแล้ว ความรู้สึกหดหู่ประเดประดังเข้ามา ตอนนี้
 ประสบความสำเร็จแล้วก็เลยจากไปโดยไม่ยอมตอบผมสินะ

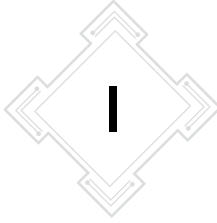
จากนั้นความชื่นชมก็แปรเปลี่ยนเป็นความอิจฉา

ว่าแต่ทำไมผมต้องตื่นเต้นขนาดนั้นด้วยนะ ยิ่งไงผมก็ไม่ได้เป็นคนแต่ง
 นิยายเรื่องนี้สักหน่อย

“จะให้คุปองเงินสต่ออะไรเทือก ๆ นี้หรือเปล่านะ ถ้าเป็นคุปองสักห้าหมื่น
 วอนก็ดีสิ”

แม้จะใสซื่อ แต่ตอนนั้นผมคิดแบบนี้จริงๆ

ผมคิดแบบนี้โดยที่ไม่ได้รู้เลยว่าวันพรุ่งนี้จะเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับโลกใบนี้

เริ่มเก็บค่าบริการ (1)

“ผมตกจากรีบ”

ผมแนะนำตัวเองแบบนี้ต่อหน้าคนอื่น ๆ มาโดยตลอด และทุกครั้งก็จะถูก
เข้าใจผิดซ้ำ ๆ อย่างประโยคถัดไป

“อา คุณเป็นลูกชายคนเดียวงั้นเหรอ”

“เป็นลูกคนเดียวนะใช่ครับ แต่ไม่ใช่ตกจากความหมายนั้นครับ”

“หือ? อย่างนั้นเหรอ”

“ชื่อตกจากรีบ คิมตกจา”

คิมตกจา! พ่อตั้งชื่อนี้ให้เพื่อที่ผมจะได้เติบโตใหญ่ขึ้นเป็นชายที่แข็งแกร่ง
แม้จะต้องยืนด้วยลำแข้งตัวเองก็ตาม แต่ก็เพราะชื่อที่พ่อตั้งให้มันละนะ สุดท้าย
ผมจึงได้ใช้ชีวิตเป็นหนุ่มโสดผู้โดดเดี่ยวธรรมดาคนหนึ่ง

สรุปง่าย ๆ ก็ประมาณนี้

คิมตกจา อายุยี่สิบแปดปี โสด งานอดิเรกคือการอ่านนิยายบนรถไฟ
ใต้ดินระหว่างทางกลับบ้านหลังเลิกงาน

“ทำแบบนั้นคนเดียวได้หลุดเข้าไปในสมาร์ตโฟนพอดีนะคะ”

ในรถไฟใต้ดินอันแสนรุ่มรวย ผมเงยหน้าขึ้นโดยอัตโนมัติ มีแววตาเปี่ยม
ไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นคู่หนึ่งกำลังมองจ้องผมอยู่

¹ คิมตกจา (김독자/金獨子) ตกจา แปลว่า บุตรชายคนเดียว

พนักงานฝ่ายบุคคล ยูซังอา

“ฮะ สวัสดีครับ”

“เลิกงานแล้วเหรอคะ”

“ครับ คุณยูซังอาอีกด้วยเหรอครับ”

“โศกตินะคะ เผอิญว่าวันนี้หัวหน้าแผนกไปทำธุระข้างนอก”

ที่นั่งข้างๆ วางพอดิ ยูซังอาเลยนั่งลงข้างผม กลิ่นน้ำหอมจางๆ ลอยฟุ้งมาจากไหล่ของเธอที่กระทบไหล่ผมเบาๆ ทำเอารู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว

“ปกติก็นั่งรถไฟใต้ดินหรือครับ”

“เรื่องนั้น...”

ยูซังอาไม่มีสีหน้าหม่นหมอง พอลองคิดดู นี่เป็นครั้งแรกที่ผมบังเอิญเจอเธอในรถไฟใต้ดินหลังเลิกงานแบบนี้

ใครๆ ในบริษัทต่างก็รู้ข่าวลือกันดีว่าทุกครั้งที่ถึงเวลาเลิกงาน พวกผู้ชายมากมายตั้งแต่ผู้จัดการคังจางฝ่ายบุคคลไปจนถึงหัวหน้าแผนกฮันจางแผนกการเงิน ก็จะรอดต่อกิวเพื่อแย่งกันไปส่งยูซังอาถึงบ้าน

แต่คำพูดที่หลุดออกจากปากยูซังอากลับเป็นเรื่องผิดคาด

“มีคนขโมยจักรยานฉันไปนะคะ”

จักรยาน?

“ขี้จักรยานไปทำงานเหรอครับ”

“คะ พอดิวาช่วงนี้ทำโอทีบ่อยเลยไม่ค่อยมีเวลาออกกำลังกายเท่าไรหรอกคะ แล้วไหนๆ ก็มีเรื่องนำรถมาคืนหน่อยด้วย”

อาฮะ อย่างนี้เอง

ยูซังอายิ้มกว้าง ได้เห็นใกล้ๆ แบบนี้แล้วก็พอจะเข้าใจความรู้สึกของผู้ชายพวกนั้นขึ้นมาเล็กน้อย แต่ก็นะ มันไม่เกี่ยวข้องกับผม

มนุษย์เราต่างก็มีประเภทชีวิตที่ถูกกำหนดไว้อยู่แล้ว และยูซังอากับผมก็เป็นมนุษย์คนละประเภท

หลังจบบทสนทนาอันกระอักกระอ่วน พวกเราก็นั่งเล่นมือถือของตัวเองเงียบๆ ผมเปิดแอปนิยายที่อ่านอยู่เมื่อครู่นี้ขึ้นมา ส่วนยูซังอา...นั่นอะไรนะ

“ปัวเอเด เปรชตาร์ทเม ดิโนโร”

“ครับ?”

“ภาษาสเปนนะคะ”

“...ครับ แปลว่าอะไรหรือครับ”

“แปลว่า ‘ขอเงินหน่อยค่ะ’ นะค่ะ”

ยูซังอาตอบด้วยความมั่นใจ

ขนาดบนรถไฟใต้ดินระหว่างทางกลับบ้านยังศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเลยว่าแล้วเขียวเป็นมนุษย์คนละประเภทกับผมจริง ๆ แต่จำคำแบบนั้นไปแล้วจะเอาไปใช้ที่ไหนได้ละนั่น

“ตั้งอกตั้งใจจังเลยนะครับ”

“ว่าแต่คุณตกจ่าอ่านอะไรอยู่คะนั่น ดูจริงจังมากเลย”

“อ๊ะ ผม...”

ตอนนั้นเอง สายตาของยูซังอาที่จับจ้องอยู่ที่หน้าจอมือถือของผมเสียแล้วให้ตายเถอะ

“นิยายหรือคะ”

“ครับ ก็แบบ...เรียนภาษาเกาหลีไง”

“ว้าว ฉันก็ชอบอ่านนิยายเหมือนกันค่ะ แต่ไม่ค่อยมีเวลา เลยไม่ได้อ่านมาสักพักแล้ว...”

ผิดคาด ยูซังอาชอบอ่านนิยายงั้นหรือนี่

“ฮารุกิ มูราคามิ², เรย์มอนด์ คาร์เวอร์³, ฮันกัง⁴...”

² ฮารุกิ มูราคามิ (村上春樹) นักเขียนชื่อดังชาวญี่ปุ่น มีชื่อเสียงไปทั่วโลก ผลงานของเขาได้รับการแปลเป็นภาษาต่างๆ มากมาย เช่น *สดับลมขับขาน* (*Hear the Wind Sing*), *ด้วยรัก ความตาย และหัวใจสลาย* (*Norwegian Wood*) จุดเด่นในงานเขียนของเขานอกจากภาษาที่สละสลวยแล้วก็คือบรรยากาศแห่งความเหงาที่ติดตรึงใจนักอ่าน

³ เรย์มอนด์ คาร์เวอร์ (Raymond Carver) นักเขียนเรื่องสั้นและบทกวีชาวอเมริกัน ได้รับการยกย่องว่าเป็นนักเขียนที่ ‘น้อยแต่มาก’ หนึ่งในผลงานชิ้นหนึ่งของเขา ได้แก่ *มือสมัครเล่น* (*Beginners*) ว่าด้วยเรื่องราวชีวิตที่พังทลายของชนชั้นกลางอเมริกัน

⁴ ฮันกัง (한강) นักเขียนหญิงชาวเกาหลีใต้ผู้คว้ารางวัลมากมายทั้งในและต่างประเทศ โดยผลงานเรื่อง *เดอะเวจิทาเรียน* (*The Vegetarian*) เป็นนิยายเรื่องแรกที่ได้รับการแปลเป็นภาษาอังกฤษและยังสร้างเป็นภาพยนตร์ด้วย

ว่าแล้วเขี้ยว

“คุณดกจาชอบนักเขียนท่านไหนคะ”

“บอกไปก็คงไม่รู้จักรอกครับ”

“เห็นแบบนี้ฉันเองก็อ่านนิยายมาหลายเรื่องนะคะ นิยายของใครล่ะคะ”

เวลาแบบนี้การจะบอกออกไปว่าชอบอ่านนิยายบนเว็บเป็นงานอดิเรกนั้นมันยากจริงๆ ผมเหลือบมองชื่อนิยายที่เพิ่งขึ้นมาบนหน้าแอป

「โลกหลังการล่มสลาย」

ผู้แต่ง : ซิงซง⁵

ไม่ว่ายังไงก็พูดออกไปไม่ได้หรอกว่า ‘อ่านเรื่องโลกหลังการล่มสลายของนักเขียนซิงซงครับ’

“ก็แค่นิยายแฟนตาซีนี่ครับ อืม...เหมือนพวก *ลอร์ดออฟเดอะริงส์*⁶...”

นัยน์ตาของยูซังอาเบิกกว้าง

“อ้อ *ลอร์ดออฟเดอะริงส์* นั้นเคยดูหนึ่งเหมือนกันค่ะ”

“เป็นหนังที่ดีเนอะ”

ความเงิบเข้าครอบคลุมนอยู่ครู่หนึ่ง ยูซังอายยังคงมองมาที่ผมราวกับกำลังเฝ้ารอให้ผมพูดอะไรออกมา พอเห็นว่าบรรยากาศเริ่มน่าอึดอัด ผมจึงตัดสินใจเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“เข้ามาทำงานในบริษัทได้หนึ่งปีแล้วสินะ ปีที่แล้วเริ่มงานช่วงนี้พอดี เวลาผ่านไปเร็วจริงๆ นะครับ”

“นั่นสิคะ ตอนนั้นพวกเราทั้งคู่ไม่ได้รู้เรื่องอะไรเลยสักอย่าง ว่ามั๊ยคะ”

“ใช่ครับ เหมือนกับเรื่องทุกอย่างเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวานนี้เอง แต่นี่ก็ใกล้ถึง

⁵ ซิงซง (辛叢) นามปากกาภาษาเกาหลีของผู้แต่งเรื่อง *มุมมองนักอ่านพระเจ้า* โดย *โลกหลังการล่มสลาย* เป็นผลงานเรื่องก่อนหน้า

⁶ *ลอร์ดออฟเดอะริงส์* (*The Lord of the Rings*) นิยายแฟนตาซีขนาดยาว แต่งขึ้นโดยนักประพันธ์ชาวอังกฤษนามว่า เจ. อาร์. อาร์. โทลคีน ได้รับการแปลเป็นภาษาต่างๆ ทั่วโลกและสร้างเป็นภาพยนตร์ซีรีส์ชุดเดอะริงส์

เวลาหมดสัญญาแล้ว”

ทันทีที่ได้เห็นสีหน้าของยูซังอา ก็ตระหนักขึ้นมาว่าเลือกหัวข้อสนทนาผิดเรื่องเสียแล้วสิ

“อ่า ผม...”

ลืมไปเลยเรื่องที่ว่าเดือนที่แล้วยูซังอาได้รับคำชื่นชมจากลูกค้าต่างชาติก็เลยได้รับการยอมรับจากทางบริษัทและได้เลื่อนขั้นเป็นพนักงานประจำเรียบร้อยแล้ว

“จริงด้วย ผมแสดงความยินดีเข้าไปเลย ขอโทษนะครับ ฮ่าๆ ผมเองก็น่าจะตั้งใจเรียนภาษาต่างประเทศเอาไว้บ้าง”

“อ๊ะ ไม่หรอกค่ะ คุณดกจา! ยิ่งเหลือการประเมินผลการทำงานอีกกะคะแล้วก็...”

ถึงจะไม่อยากยอมรับก็เถอะ แต่ท่าทางตอนที่ยูซังอาพูดเนี่ย เท่มากจริงๆ ใบหน้าเปล่งประกายระยิบระยับราวกับสปอตไลท์ของโลกใบนี้สาดส่องลงมาที่คนคนนี้เป็นคนเดียว

ถ้าหากโลกใบนี้เป็นนิยายเรื่องหนึ่งละก็ ตัวเอกก็คงจะเป็นคนแบบนี้สินะ ผมไม่เคยพยายามทำอะไรเลย ส่วนยูซังอาเป็นคนที่พยายามทำอะไรต่อมิอะไร

ผมอ่านนิยายบนเว็บไซต์ ยูซังอาศึกษาหาความรู้ เพราะฉะนั้น เรื่องที่ยูซังอาเป็นพนักงานประจำ ส่วนผมถูกยกเลิกสัญญาว่าจ้างนั้นจึงเป็นผลลัพธ์ที่ตายตัวอยู่แล้ว

“ฉัน...คุณดกจา”

“ครับ”

“ถ้าไม่รังเกียจ...ฉันแนะนำแอปที่ใช้ยูอี้ให้เอามั้ยคะ”

เวลานั้นเสียงของยูซังอาเหมือนอยู่ไกลลิบๆ ความรู้สึกเหมือนกับโลกอยู่ห่างออกไป ผมเพ่งตาเขม็ง มองจ้องตรงไปข้างหน้า พยายามตั้งรังสติดัวเองเอาไว้

เด็กผู้ชายคนหนึ่งนั่งอยู่บนที่นั่งฝั่งตรงข้ามในขบวนรถไฟใต้ดิน อายูราวๆสิบขวบได้ เด็กขายนั่งข้างๆ คุณแม่ กำลังจ้องมองกล่องจับแมลงในอ้อมแขน

ด้วยแวตาศร้าสร้อย

“...คุณดกจา?”

ถ้าสมมติว่าผมได้มีชีวิตอื่นที่แตกต่างไปจากตอนนี้จะเป็นอย่างไรกันนะ หรือก็คือถ้าประเภทชีวิตของผมต่างไปจากที่เป็นอยู่

“คิมดก...”

ถ้าประเภทชีวิตของผมมันไม่ใช่ ‘เรียลลิซึ่ม’ แต่เป็น ‘แฟนตาซี’ ละ... ผมจะเป็นตัวเอกได้หรือเปล่า

ไม่รู้สิ บางทีเรื่องนั้นผมอาจจะไม่มีวันได้รู้ตลอดกาล แต่ถ้าจะมีเรื่องหนึ่งที่ผมรู้ นั่นก็คงจะเป็น...

“ไม่เป็นไรครับ คุณยูซังอา”

“คะ?”

“ถึงบอกแบบนี้ให้ มันก็ไม่มีประโยชน์หรอกครับ”

ชัดเจนอยู่แล้วว่าประเภทชีวิตของผมในตอนนี้นั้นเป็น ‘เรียลลิซึ่ม’

“เพราะว่าดกจามีชีวิตอย่างดกจา⁷ ยังไงล่ะครับ”

และในประเภทชีวิตนี้ผมไม่ใช่ตัวเอก แต่เป็น ‘นักอ่าน’ ต่างหาก

“ชีวิตอย่างดกจา...”

ยูซังอา มีสีหน้าตั้งเครียด ผมโบกมือโบกมือให้เธอเพื่อสื่อความหมายว่าไม่เป็นอะไรจริงๆ

ไม่รู้สิ คนคนนั้นดูเหมือนว่าจะเป็นห่วงผมจากใจจริง แต่ยังไงเธอก็อยู่ฝ่ายบุคคล... กับแค่คะแนนประเมินการทำงานของผมก็น่าจะรู้อยู่แล้วละ

“คุณดกจาพูดได้ดีจริงๆ เลยนะคะ”

“ครับ?”

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็มีชีวิตอย่างซังอา⁸ สิเนะคะ”

ยูซังอาหันกลับไปเรียนภาษาสเปนอีกครั้งอย่างคนที่ตั้งใจแน่วแน่ ส่วนผมก็มองยูซังอาอยู่ครู่หนึ่งก่อนหันกลับมาอ่านนิยายในเว็บต่อ

⁷ ดกจา (독자) นอกจากแปลว่า ‘บุตรชายคนเดียว’ แล้วยังแปลว่า ‘นักอ่าน’ ได้ด้วย

⁸ ซังอา (상아) แปลว่า ‘งาช้าง’

ทุกอย่างกลับมาอยู่ในสภาพเดิม แต่น่าแปลกที่แถบสกรอลบาร์หน้านิยาย กลับเลื่อนไม่ลง

บางทีอาจจะเป็นเพราะความจริงที่จู่ๆ ก็ตระหนักขึ้นมาได้มันหน่วงค้างอยู่ที่แถบสกรอลบาร์นั้นจนขยับเลื่อนไม่ลงก็เป็นได้

ในตอนนั้นเอง หน้าต่างแจ้งเตือนก็ดังขึ้นมาด้านบนของจอสมาร์ตโฟน [ได้รับอีเมลใหม่ 1 ฉบับ]

ผู้ส่งคือนักเขียนจากเรื่อง 'สามวิธียอด'

ผมเปิดอีเมลอ่านทันที

- คุณนักอ่าน ตั้งแต่หนึ่งทุ่มตรงของวันนี้จะเริ่มเรียกเก็บเงินแล้วนะ นี่จะเป็นประโยชน์ต่อคุณ ขออวยพรให้โชคดี

[ไฟล์แนบ 1 ไฟล์]

จะว่าไปแล้วเห็นบอกไว้ว่าจะส่งของขวัญมาให้เนี่ย นี่คือของขวัญที่ว่านั้นสินะหรือ... ผมดูท่าจะเป็นนักอ่านตัวงายเข้าสายเลือดจริง ๆ แต่ได้รับอีเมลหนึ่งฉบับก็ตื่นเต้นขนาดนี้ซะแล้ว

ใช่แล้ว การใช้ชีวิตในฐานะนักอ่านก็ไม่ได้มีแต่เรื่องแย่สักหน่อย

ผมเช็กเวลา

18.55 นาฬิกา

หนึ่งทุ่มตรงจะเปลี่ยนเป็นแบบเก็บเงิน งั้นก็เหลืออีกห้านาทีพอดีพอดี ผมเปิดหน้ารายการโปรดในแอปนิยายขึ้นมา

ในเมื่อผมเป็นนักอ่านเพียงหนึ่งเดียว อย่างน้อยก็น่าจะคอมเมนต์แสดงความยินดีเป็นคนแรกสักหน่อย นักเขียนจะได้มีกำลังใจ

แต่ว่า...

- ไม่พบผลงานเรื่องนี้

ค้นหาคำว่า 'ล่มสลาย' ลงในแถบการค้นหาอยู่หลายรอบ แต่ผลลัพธ์ที่ได้ก็เหมือนกันทุกครั้ง กระทั่งของสามวิธียอดหายไปหมดเกลี้ยงอย่างไร้ร่องรอย

แปลก มีกรณีที่จะเริ่มเก็บเงินแล้วเรื่องถูกลบออกไปโดยไม่มีกรประกาศอะไรเลยด้วยเหรอ

วินาทีนั้นเอง หลอดไฟในรถไฟใต้ดินก็ดับวูบ ภายในรถไฟตกอยู่ใน

ความมืด

เอี้ยดตดตด!

รถไฟสายโยกอย่างรุนแรง เสียงโลหะเสียดสีดังแหลมเสียดหู ยูซังอา
กรีตร้องเสียงแผ่ว ในขณะที่เดียวกันก็คว้าแขนผมเอาไว้

ยูซังอาจับแขนผมเอาไว้แน่นมากจนความสนใจของผมพุ่งไปที่ความเจ็บปวด
ของแขนข้างซ้ายมากกว่าการที่จู่ ๆ รถไฟก็เบรกกะทันหัน

กินเวลาไปครู่ใหญ่กว่ารถไฟจะหยุดนิ่งสนิท เสียงฮือฮาด้วยความสับสน
ดังขึ้นจากทั่วทุกสารทิศ

“โอ๊ะ เกิดอะไรขึ้นเนี่ย”

“อะไรกัน ทำไมเป็นแบบนี้”

ท่ามกลางความมืดมิด แสงสมาร์ตโฟนสว่างวาบขึ้นที่ละเครื่องสองเครื่อง
ยูซังอาที่ยังคงจับแขนข้างซ้ายของผมเอาไว้แน่นเอี้ยดถาม

“นะ... นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นคะ”

ผมตอบกลับไปโดยแสร้งทำเป็นสงบนิ่ง

“อย่ากังวลเลยครับ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอก”

“จั้นหรือคะ”

“ครับ หรือถ้าหากว่าเป็นเรื่องใหญ่ เตี่ยวพนักงานก็ประกาศแจ้งเองครับ”

ทันทีที่ผมพูดจบ เสียงพนักงานประกาศแจ้งก็ดังขึ้นมา

- ประกาศแจ้งผู้โดยสารทุกท่าน ประกาศแจ้งผู้โดยสารทุกท่าน

รอบด้านที่เคยส่งเสียงดังวุ่นวายเจียบลงทันตา ผมเปิดปากอย่างโล่งอก

“ดูสิครับ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเสียหายน้อย ประกาศขอโทษเสร็จแล้วทุกคน

ก็...”

- ทุกคน ทุกคนหนีไป...ทุกคน...!

อะไรรนะ

เสียงบีบหวีดยาวดังขึ้นหลังจากนั้นพร้อมกับการประกาศถูกตัดขาดลง
ภายในรถไฟเกิดความวุ่นวายเต็มรูปแบบ

“คะ...คุณตกจ่า? นี่มันอะไรกัน...”

แสงเจิดจ้าจนทำให้ตาพร่าสว่างวาบขึ้นมาจากด้านหน้าตู้โดยสารรถไฟ

หลังจากนั้นก็ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างระเบิดดังลั่น คล้ายเสียงกลองที่ถูกตีจนทะลุ

ท่ามกลางความมืดมิด มีอะไรบางอย่างกำลังพุ่งตรงมาทางด้านนี้ วินาทีนั้นเอง ผมก็ดันบังเอิญเหลือบไปมองนาฬิกาเข้าพอดี

19.00 นาฬิกา

ได้ยินเสียงตึกพร้อมกับที่ผมรู้สึกราวกับโลกหยุดหมุน และเสียงพูดหนึ่งก็ดังขึ้น

[สิ้นสุดการให้บริการฟรีของระบบดาวเคราะห์ 8612]

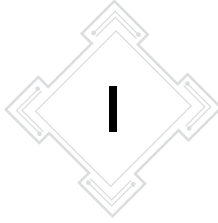
[ซินารี^๑ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว]

มันเป็นวินาทีที่ประเภทชีวิตของผมได้ถูกเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง

กดล่ออ่าน

^๑ซินารีโอ (scenario) หมายถึง สถานการณ์ที่มีความเป็นไปได้หรือคาดการณ์ว่าจะเกิดขึ้น

เริ่มเก็บค่าบริการ (2)

「โทแกบี¹」 วินาทีที่เจ้านั้นปรากฏตัวขึ้นเป็นครั้งแรก ใครบางคนกล่าวออกมา
เช่นนั้น」

ไม่รู้ทำไมจู่ๆ ก็ปล้นนึกถึงประโยคนั้นขึ้นมา
รถไฟใต้ดินที่หยุดวิ่งกะทันหัน
ตู้โดยสารรถไฟที่ไฟฟ้าถูกตัด
รายละเอียดของสถานการณ์ยังน้อยเกินกว่าที่จะทำให้รู้สึกเดจาวู เพราะ
ถึงแม้การที่รถไฟหยุดวิ่งกะทันหันจะเป็นเรื่องหายาก แต่มันก็เกิดขึ้นได้
ถึงจะเป็นอย่างนั้น แล้วทำไมกันล่ะ ทำไมฉากเปิดตัวของนิยายอันแสน
คุ้นเคยถึงได้แวบเข้ามาในหัวซ้ำแล้วซ้ำเล่า

แต่มันเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว ไม่มีทางเป็นไปได้ไม่ใช่หรือ
ประตูด่านตู้โดยสาร 3807 ถูกเปิดออกพรวด ตอนนั้นเองที่ไฟฟ้ากลับมาติด
ยูซังอาที่อยู่ข้างๆ ผมพิมพ์เสียงแผ่ว

“...โทแกบี?”
เสียงวิ่งดังก้องอยู่ในหัวสมอง ฉากในนิยายที่ผมรู้จักซ้อนทับกับความจริง
ที่เกิดขึ้นตรงหน้า

¹โทแกบี (トゲビ) เป็นผีหรือยักษ์ในตำนานพื้นบ้านของเกาหลี รูปร่างหน้าตาอัปลักษณ์
น่ากลัว ตรงข้ามกับอุปนิสัยที่ซุกซน ชอบเล่นสนุก จนบางทีเลยเกิดสร้างความเสียหาย โทแกบีจะ
คอยลงโทษมนุษย์ที่กระทำความชั่ว

เขาเล็กๆ สองเขา ห่มคลุมด้วยเสื้อฟาง สัตว์ประหลาดขนปุกปุยลอยคว้าง
อยู่กลางอากาศ

สิ่งนั้นดูแปลกประหลาดเกินกว่าจะเรียกว่าภูต ซัวร์ร้ายจนไม่สมควรเรียกว่า
เทวดา จะเรียกว่าปีศาจก็ติดที่รูปลักษณะภายนอกดูไร้เดียงสาเกินไป

เพราะฉะนั้นเจ้านั้นจึงถูกเรียกว่า ‘โทแกบี’

และผมก็รู้คำพูดที่โทแกบีนั้นจะพูดออกมาเป็นประโยคแรก

&อา#@!&อา#@!...

[&อา#@!&อา#@!...]

นิยายซึ่งสร้างขึ้นจากจินตนาการซ้อนทับเข้าด้วยกันกับความเป็นจริง

“เจ้านั้นมันพูดอะไรนะ”

“เออาร์² เทรอ”

ท่ามกลางเสียงแข็งแรงแของผู้คน ผมรู้สึกเหมือนตัวเองถูกโยนเข้าสู่โลก
อีกใบอยู่คนเดียว นั่นมัน ‘โทแกบี’ ไม่ผิดแน่ โทแกบีผู้เริ่มฉากโศกนาฏกรรม
ทั้งหลายเหล่านี้สามวีรธิดหลายพันตอนนั้น

...เสียงของยูซังอาบลูกผมให้ตื่นจากภวังค์ความคิด

“คล้ายภาษาสเปนเลย ฉันลองคุยกับเขาดูสักครั้งดีมั้ยคะ”

ผมถามกลับไปด้วยความรู้สึกหน่ายใจ

“..รู้หรือเปล่าครับว่านั่นมันคืออะไร คุณจะไปขอเงินจากเขาหรือไงครับ”

“ไม่ใช่แบบนั้น แต่ว่า...”

ตอนนั้นเองถึงเริ่มได้ยินคำศัพท์ภาษาเกาหลีสำเนียงที่ถูกต้องกันเสียที

[อาๆ ได้ยินกันชัดมั้ย จริงๆเลย แพตซ์ภาษาเกาหลีมันใช้การไม่ได้เลย
เหนื่อยหน่อย ทุกคน ได้ยินที่เข้าพูดกันชัดสินะ]

เป็นเพราะภาษาที่คุ้นเคยดังขึ้นหรือเปล่านะ สีหน้าของคนถึงได้ดูจะ
ผ่อนคลายลง คนที่ก้าวออกไปคนแรกเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ในชุดสูท

“นี่คุณ กำลังทำอะไรอยู่ครับเนี่ย”

²AR ย่อมาจาก Augmented Reality เป็นเทคโนโลยีที่ผสานเอาโลกแห่งความเป็นจริง
(Real) เข้ากับโลกเสมือน (Virtual) โดยผ่านทางอุปกรณ์ประเภทกล้อง คอมพิวเตอร์ เชื่อมกับ
ซอฟต์แวร์ต่างๆ ทำให้สามารถมองเห็นภาพวัตถุสามมิติลอยอยู่เหนือพื้นผิวจริง

[...ขอรับ?]

“ถ่ายหนังอยู่หรือครับ คือผมต้องรีบไปออดิชั่นนะ”

ดูจากใบหน้าที่ไม่คุ้นเคยเลยสักนิด ทำทางคนคนนี้น่าจะเป็นนักแสดงไร้ชื่อเสียง น้ำเสียงดังกังวานดี ถ้าผมเป็นแคสตีงไดเรกเตอร์ก็คงจะเลือกคนคนนี้ทันทีที่เห็นเขาเลย แต่น่าเสียดาย เจ้าตัวที่อยู่ตรงหน้านั้นไม่ใช่ไดเรกเตอร์

[อ้อ ออดิชั่น อย่างนี้เอง ในเวลาแบบนี้ก็มีออดิชั่นสินะ ฮ่าๆ ข้อมูลสำรวจนี้มีครบพร้อมชุดๆ ไหนว่าพอเข้าสู่การเก็บค่าบริการตอนหนึ่งทุ่มตรง ผู้คนก็จะเข้าใจได้เองง]

“อะไร พูดเรื่องอะไรนะ”

[เอละๆ ทุกคนสงบสติกันก่อน นั่งลงที่นั่งให้เรียบร้อย จากนั้นก็กรุณาฟังที่ข้าพูดด้วย เพราะตั้งแต่นี้ไปข้าจะบอกเรื่องสำคัญให้พวกเจ้าได้รู้กัน!]

ผมเริ่มรู้สึกอึดอัดในอกขึ้นเรื่อย ๆ

“อะไรกัน! รีบ ๆ ออกรถได้แล้ว!”

“ใครก็ได้ช่วยติดต่อกับรถไฟที!”

“ทำบ้าอะไรเนี่ย ยังไม่ได้ขอความร่วมมือจากประชาชนเลยหนอย!”

“แม่ นั่นอะไรนะ การ์ตูนหรือ”

ไม่ผิดแน่ นี่มันการเริ่มเรื่องที่ผมรู้จักดี ต้องห้ามพวกเขา แต่มันไม่มีวิธีเลย ไม่มีใครยอมเชื่อฟังคำพูดของเจ้าก้อนชนซีจี³ ตัวเล็กดูน่ารักนั่นแน่นอน

สิ่งเดียวที่ผมสามารถทำได้ก็มีแค่ห้ามปรามอยู่ซึ่งอาที่พยายามจะลุกขึ้นจากที่นั่งทั้งที่ไม่รู้เรื่องราวอะไร

“คุณอยู่ซึ่งอา มันอันตราย เพราะงั้นอย่าเพิ่งขยับนะครับ”

“คะ?”

อยู่ซึ่งอาที่กำลังตกใจเบิกตากว้าง เมื่อกี้ผมพูดออกไปอย่างลึมตัว แต่ตอนนั้นผมเองก็ไม่มีวิธีอธิบายสิ่งที่ตนเองเข้าใจเหมือนกัน

หรือพูดให้ชัดๆ ก็คือ ไม่จำเป็นต้องอธิบาย

³CG ย่อมาจาก Computer-generated หรือที่คนทั่วไปเข้าใจว่า Computer Graphic ความหมายคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ เป็นสิ่งที่คอมพิวเตอร์สร้างขึ้น ไม่ว่าจะรูปภาพ เสียง หรือสิ่งอื่นใด

[ฮ่าๆ เสียงดังหนวกหูจริง]

เพราะสิ่งมีชีวิตที่มีความสามารถในการโน้มน้ำหนักกว่าผู้ใดก็อยู่ตรงหน้านี้
แล้วยังไงล่ะ

[ข้าบอกแล้วโซ่มั้ยว่าให้พวกเจ้าเงียบ]

โทแกบีหลับตาลงช้าๆ เมื่อลืมนตาขึ้นมาอีกครั้งนัยน์ตาของเขาก็เปลี่ยนเป็น
สีแดงสดพร้อมกับเสียงอะไรบางอย่างระเบิดแตกออกดังโพละ ก่อนขบวนรถไฟ
จะตกอยู่ในความเงียบ

“ฮ๊ะ...อะ...อา...”

นักแสดงไร้ชื่อที่บอกว่าจะต้องไปอดิชั่นมีโพรงขนาดใหญ่อยู่กลางหน้าผาก
ชายคนนั้นอ้าปากพะงาบๆ อยู่หลายครั้ง ก่อนนัยน์ตาจะเบิกโพลง แล้วทรุดตัว
ลงไปกองกับที่นั่น

[นี่ไม่ใช่การถ่ายหนัง]

มีเสียงคล้ายลูกน้ำเต่าระเบิดออกดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เป็นคุณป้าที่ปั่น
กระป๋องกระป๋องเกี่ยวกับคนขับรถไฟ

[ไม่ใช่ความฝัน ไม่ใช่นิยาย]

หนึ่ง สอง...เลือดสีแดงฉานพุ่งกระจัดอยู่กลางอากาศ ขณะเดียวกันศีรษะ
ของผู้คนก็เริ่มระเบิดออก

คนที่ส่งเสียงประท้วงใส่โทแกบี คนที่ส่งเสียงกรีดร้องก่อความไม่สงบ
กระทั่งคนที่มีสีหน้าไม่พอใจแม้เพียงนิด ต่างก็มีโพรงอยู่กลางหน้าผาก เพียง
แค่ชั่วพริบตารถไฟใต้ดินก็กลายเป็นทะเลเลือด

[นี่ไม่ใช่โลกความจริงที่พวกเจ้าเคยรู้จัก คงจะเข้าใจกันแล้วโซ่มั้ย เพราะ
ฉะนั้นจงหุบปากให้หมด แล้วกรุณาฟังสิ่งที่ข้าจะพูดเสีย]

คนกว่าครึ่งตู้โดยสารตายแล้ว รถไฟใต้ดินหลังเลิกงานและเหาะไปด้วย
เลือดและเศษชิ้นส่วนของซากศพ

ตอนนี้ไม่มีใครส่งเสียงร้องอีกแล้ว ราวกับกลายเป็นมนุषย์ยุคหินที่อยู่ต่อหน้า
ผู้ล่าอันทรงพลัง ทุกคนต่างก็มองโทแกบีด้วยความหวาดกลัว

ผมตกตะลึง พยายามหายใจให้เสียงเบาที่สุดเท่าที่จะทำได้ ขณะเดียวกัน
ก็กดไหล่ของยูซังอาที่ตกใจจนสะอึกไม่หยุดเอาไว้แน่น

นี่เป็นเรื่องจริง

ทั้งตอนที่ไต้ยีนเสียงข้อความประหลาดตั้งขึ้นในหู ทั้งตอนที่โทแกบีปรากฏตัวขึ้นตรงหน้าก็ด้วย ประสาทสัมผัสรับรู้ความรู้สึกต่างๆ ที่ก่อนหน้านี้ยังไม่ทันได้ตระหนักว่าเป็นเรื่องจริงถูกปลุกให้ตื่นขึ้นหลังจากเห็นตู้โดยสารที่กลายเป็นทะเลเลือด

[ทุกคนใช้ชีวิตกันอย่างดีไม่น้อยมาจนถึงตอนนี้เลยสินะ]

บริเวณที่นั่งคนชรา เหล่าผู้สูงอายุที่เผชิญหน้ากับโทแกบีต่างนั่งชดตัวสั้นหงิกๆ โทแกบีพูดขึ้นราวกับจะหัวเราะเยาะผู้สูงอายุเหล่านั้น

[พวกเจ้าใช้ชีวิตอย่างฟรีๆ มานานเกินไป ชีวิตช่างอิสระเหลือเกินใช้มัยละ เกิดมาโดยไม่ต้องเสียเงินก็ได้หายใจอย่างเป็นสุข กินข้าว ขับถ่าย แพร่พันธุ์ตามใจชอบ! เหอะ! พวกเจ้าช่างใช้ชีวิตกันในโลกที่ดั่งงามเหลือเกิน!]

ฟรี? ในรถไฟใต้ดินหลังเลิกงานขบวนนี้ไม่มีใครใช้ชีวิตอย่างฟรีๆ โดยไม่ต้องเสียอะไรหรอกนะ

พื้นที่ของผู้คนที่ต้องทำงานหาเงินอย่างขยันขันแข็งเพื่อที่จะมีชีวิตรอดต่อไป ถ้าไม่ใช้รถไฟใต้ดินหลังเลิกงานแล้วจะเป็นที่ไหนได้อีก

แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีการล้าหลังตั้งคำถามของโทแกบี

[แต่ตอนนี้ช่วงเวลาอันแสนงดงามได้จบลงแล้ว จะตีมูลค่ากับของฟรีไปตลอดได้ยังไงกันละ อยากจะมีความสุขก็ต้องเสียเงินสิ ถึงจะถูกต้องตามตรรกะวามัย]

ผู้คนที่กำลังหอบหายใจไม่มีใครตอบอะไรออกไป แต่แล้วในตอนนั้นเองใครคนหนึ่งก็ยกมือขึ้นอย่างระมัดระวัง

“ระ...หรือว่าคุณต้องการเงินครับ”

ผมละสงสัยอยู่เชื่อว่าในเวลาหน้าลิวหน้าชวานแบบนี้มนุษย์หน้าไหนกันที่กล้าพูดเรื่องไร้สาระแบบนี้ออกมา นำประหลาดใจที่นั่นกลับเป็นใบหน้าที่ผมรู้จักดี

“คุณอยู่ข้างอา คนคนนั้นใช่หัวหน้าแผนกการเงินฮันหรือเปล่าครับ”

“...ใช่ค่ะ”

ไม่ผิดจริงๆ พวกชอบเล่นเส้นเล่นสายประจำบริษัท หัวหน้าที่เหล่า

พนักงานใหม่ต้องหลบเลี้ยงให้ได้เป็นอันดับหนึ่งคนนี้ก็คือหัวหน้าแผนกการเงิน
ฮันมยองโอ

แล้วทำไมคนแบบนั้นถึงมานั่งรถไฟใต้ดินได้ละเนี่ย

“ถ้าเป็นเรื่องเงินละก็ ไม่ว่าเท่าไรผมก็จะจ่ายให้ครับ เชิญมารับไปได้เลย
ผมก็คือ...นี่ครับ”

ทุกคนส่งสายตาให้กำลังใจหัวหน้าแผนกฮันที่กำลังล้วงหยิบนามบัตร
ออกมา

“ต้องการเท่าไรครับ เช็คใบใหญ่⁴ สักใบ? หรือสองใบ?”

ยอดเงินนั้นเป็นจำนวนเยอะเกินกว่าคนที่ เป็นแค่หัวหน้าแผนกของบริษัท
ลูกจะโอ้อวดออกมาอย่างไม่ใช้หัวคิดแบบนั้น

ช่วงหนึ่งเคยมีข่าวลือแพร่ออกมาว่าแท้จริงแล้วหัวหน้าแผนกฮันมยองโอ
เป็นบุตรชายคนสุดท้ายของซีอีโอบริษัทลูกแห่งนี้ ตอนนั้นผมเริ่มคิดขึ้นมาว่า
บางทีอาจจะเป็นเรื่องจริงก็ได้ เพราะระดับหัวหน้าแผนกไม่มีทางพกเช็คจำนวน
มากแบบนั้นติดกระเป๋าใส่ตังค์ไปไหนมาไหนได้แน่

[อืม หมายความว่าพวกเจ้าจะมอบเงินให้ข้า?]

“นะ...แน่นอนครับ! ตอนนี้มีเงินสดไม่มากเท่าไร แต่ว่า...ถ้ายอมให้
ออกไปจากที่นี่ละก็ ไม่ว่าจะต้องการเท่าไร ผมก็จ่ายให้ได้ไม่อั้นเลยครับ”

[เงิน เยี่ยม เส้นใยพิชที่พวกมนุษย์ให้การยอมรับกันอย่างแพร่หลาย]

คำกล่าวนั้นช่วยให้สีหน้าของหัวหน้าแผนกฮันสดใสนั่นหันตา คงจะคิดว่า
ว่าแล้วเชียว เงินแก้ไขได้ทุกเรื่อง ละสิ น่าสมเพชนัก

“ตะ...ตอนนี้ผมมีติดตัวอยู่เท่านี้ เพราะฉะนั้นเชิญรับมันไว้”

[นั่นมันเป็นของที่ใช้ได้แค่ในปริภูมิ-เวลา⁵ ของพวกเจ้า]

⁴ เนื่องจากธนบัตรมูลค่าสูงสุดของประเทศเกาหลีคือห้าหมื่นวอน เพื่อความสะดวกในการ
ทำธุรกรรมขนาดใหญ่ ธนาคารต่าง ๆ จึงออกเช็คเงินสดมาแทนธนบัตร ‘เช็คหนึ่งใบ’ เท่ากับหนึ่งล้านวอน
เช็คใบใหญ่หนึ่งใบ เท่ากับสิบล้านวอน

⁵ ปริภูมิ-เวลา (space-time) การกำหนดพื้นที่ของเอกภพ (universe) ตามหลักฟิสิกส์ ได้
เพิ่มมิติของ ‘เวลา’ เข้ามาจนเป็นสี่มิติ จากเดิมที่การรับรู้ของคนทั่วไปจะมีเพียงสามมิติ คือ ความกว้าง
ความยาว และความลึก อันเป็นมิติของพื้นที่หรือ ‘ปริภูมิ’ เท่านั้น

“ครับ?”

วินาทีต่อมา เปลวไฟก็ลุกโชนขึ้นกลางอากาศ เช็คที่หัวหน้าแผนกฮัน
กำเอาไว้ในมือถูกไฟเผาจนไหม้เป็นจุน หัวหน้าแผนกฮันกรี๊ดร้องด้วยความ
หวาดกลัว

[กระตาดพรศักดิ์นั้นมันไม่มีค่าอะไรเลยในโลกมิติอันไพศาล ถ้ากล้าทำ
เรื่องบ้าๆ แบบนี้อีกครั้ง คราวนี้ข้าจะระเบิดหัวเจ้าชะ เพราะฉะนั้นกรุณาจำ
ให้ขึ้นใจเอาไว้ด้วย]

“อะ...อือออ...”

ความหวาดกลัวปรากฏขึ้นบนใบหน้าของผู้คนอีกครั้ง สีหน้าของพวกเขา
บ่งบอกชัดเจนเหมือนเนื้อหาในนิยาย ทำให้อ่านออกง่ายมากกว่ากำลังคิดอะไร
กันอยู่

[มันเกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้นกันแน่]

และมีแค่ผมคนเดียวเท่านั้นที่รู้ว่าต่อไปจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น

[เฮ้อ ระหว่างที่พวกเรากำลังพูดกันอยู่นี้ พวกเจ้าก็มีแต่จะสะสมหนี้สิน
เพิ่มพูนไปเรื่อย ๆ อืม ก็นะ ให้พวกเจ้าไปหาเงินกันเองคงจะไวกว่ามานั่งฟังข้า
อธิบายเป็นร้อยครั้ง ว่ามัย]

เขาของโทแกบิงอกยาวออกมาราวกับเสาอากาศ ร่างกายพองลมลอยขึ้น
สูงติดเพดานรถไฟ และเพียงครู่หลังจากนั้นเสียงข้อความก็ดังขึ้น

[ช่อง #BI-7623 เปิดให้บริการแล้ว]

[เหล่ากลุ่มดาวหลังไหลเข้าสู่ช่อง]

เหนือศีรษะของผู้คนที่ได้แต่กะพริบตาด้วยความงุนงงปรากฏหน้าต่างบาน
เล็กขึ้นมาสำหรับแต่ละคน

[ซินารีโอหลักมาถึงแล้ว!]

<ซินารีโอหลัก # 1 – พิสูจน์คุณค่า>

ประเภท : หลัก

ระดับความยาก : F

เงื่อนไขการเคลียร์ : ฆ่าสิ่งมีชีวิตตั้งแต่หนึ่งชีวิตขึ้นไป

กำหนดระยะเวลา : 30 นาที

รางวัล : 300 เหรียญ

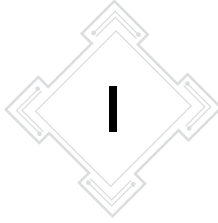
กรณีล้มเหลว : เสียชีวิต

ร่างกายของโทแกบีไปรุ่งแสงก่อนจะหายไปยังผู้โดยสารถัดไปพร้อมกับรอยยิ้มจาง

[ถ้าอย่างนั้นก็ขอให้โชคดีนะขอรับทุกท่าน ช่วยแสดงเรื่องราวน่าสนุกให้เราได้รับชมด้วย]

ทดลองอ่าน

เริ่มเก็บค่าบริการ (3)

หลังจากโทแกบ์หายตัวไป ผู้คนก็มีปฏิกิริยาแตกต่างกัน หลายคนพยายามฮีตลู้เพื่อที่จะหนีออกไปนอกขบวนรถไฟ หลายคนพยายามโทร.หา ตำรวจ ยูซังอาเป็นหนึ่งในกลุ่มคนประเภทหลัง

“ตำรวจ ตำรวจไม่รับสายเลยอะ! ทำยังไงดี ทำยังไงดี...”

“ใจเย็นครับ คุณยูซังอา”

ผมพูดพลางมองสบนัยน์ตาของยูซังอาที่สูญเสียการโฟกัส

“คุณยูซังอา เคยลองเล่นเกมที่ทางทีมพัฒนาได้คิดค้นขึ้นมารอบนี้แล้ว ไซม์บี้ เกมที่โลกทั้งหมดล่มสลายลง มีเพียงแค่คนไม่กี่คนเท่านั้นที่รอดชีวิต”

“อะ? ทำไมจู่ๆ ถึง...”

“ลองคิดแบบนี้สิครับ คิดเสียว่าตอนนี้พวกเราเข้ามาอยู่ในเกมที่ว่านั้น”

ยูซังอาขยับปากอย่างเหม่อลอย

“เกม...”

“ง่ายมากครับ เกมทุกเกมมีกฎอยู่ไซ้ใหม่ล่ะครับ แค่ทำตามไปก็ได้แล้วครับ”

พูดจบแล้วผมก็ค่อยๆ ควบคุมจังหวะลมหายใจของตัวเอง ผมเองก็ต้องการเวลาในการยอมรับเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี้เหมือนกัน

「สามวิธีการเอาชีวิตรอดในโลกที่ล่มสลาย」

บทบรรยายต่าง ๆ นานาที่เคยมีตัวตนอยู่แต่ในนิยายพวกนั้น ตอนนั้นได้

ถือกำเนิดขึ้นใหม่ตรงหน้าผมแล้ว

「โทแกบีที่มีเขางอกยึดยาวราวกับเป็นเสาอากาศ」

「ซากศพที่กระจัดกระจายเกลื่อนทั่วขบวนรถไฟราวกับเศษขยะ」

「พนักงานบริษัทร่างโฉบเฉี่ยวที่กำลังตัวสั้นเทา」

「คุณยายที่สวดภาวนาอยู่บนที่นั่งคนชรา」

ผมกวาดสายตามองสำรวจฉากตรงหน้าอย่างละเอียดทีละฉาก ๆ ราวกับเป็นวิดีโอตอนอยู่ในเมทริกซ์¹ ที่กำลังสงสัยในความเป็นจริงตรงหน้า

สังเกตการณ์ ตั้งคำถาม และตระหนักถึงมันในที่สุด ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องยอมรับ แม้จะไม่รู้เหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น แต่มันไม่ผิดแน่

‘สามวีรรอด’ ได้กลายเป็นเรื่องจริงไปแล้ว ถ้างั้นก็มาลองคิดกัน ถ้าอยากมีชีวิตรอดอยู่ในโลกใบใหม่นี้จะต้องทำยังไงบ้าง

“เอาละๆ ทุกคน! สงบสติกันก่อน ใจเย็นๆ สูดลมหายใจเข้าลึกๆ นะครับ”

กว่าที่ใครคนหนึ่งจะก้าวเท้าออกมาข้างหน้าก็เป็นหลังจากที่โทแกบีหายตัวไปได้ห้านาทีพอดี

“สงบลงแล้วหรือยังครับ ขอให้ทุกคนหยุดทำสิ่งที่กำลังทำอยู่เอาไว้ก่อนแล้วสนใจผมกันสักครู่”

คนที่พูดขึ้นคือชายผมสั้นทรงบูบล็อก ตัวสูงกว่าค่าเฉลี่ยประมาณหนึ่งช่วงศีรษะ คำพูดของเขาทำให้ผู้คนที่เอาแต่พยายามจะโทรศัพท์หรือไม่ก็ร้องคร่ำครวญเงียบเสียงลงทันที เมื่อสายตาของผู้คนทั้งหมดหันมาสนใจตัวเองพอประมาณแล้ว ชายหนุ่มผมทรงบูบล็อกก็เปิดปากพูดอีกครั้ง

“ก็อย่างที่ทราบกันดีนะครับ ในสถานการณ์ภัยพิบัติระดับชาติแบบนี้แค่ความวุ่นวายเพียงเล็กน้อยก็ก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตได้แล้ว เพราะ

¹ ภาพยนตร์เรื่อง *เดอะเมทริกซ์ (The Matrix)* ตัวเอกในเรื่องมีชื่อว่า นีโอ เนื้อหาภาพยนตร์กล่าวถึงโลกที่ถูกปกครองโดยหุ่นยนต์ มนุษย์ใช้ชีวิตอยู่ในโลกเสมือนโดยไม่รู้ว่ามีอะไรขึ้น แต่นีโอกลับรู้ว่าโลกที่เหมือนปกติดิตี่เขาเห็นตรงหน้า ความจริงแล้วเป็นโลกที่ถูกหุ่นยนต์ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สร้างขึ้น

ฉะนั้นตั้งแต่นี้เป็นต้นไปผมจะเป็นคนควบคุมสถานการณ์เองครับ”

“อะไรนะ คุณเป็นใคร!”

“สถานการณ์ภัยพิบัติระดับชาติ? พุดพล่ามอะไรนี่!”

หลายคนที่เพิ่งจะตั้งสติขึ้นมาได้ต่างก็ลุกฮือขึ้นต่อต้านอย่างรุนแรงเมื่อได้ยินคำว่า ‘ควบคุม’ แต่ชายหนุ่มคนนั้นก็หยิบเอาบัตรข้าราชการออกมาจากกระเป๋าสตางค์ แล้วโชว์ให้ทุกคนได้เห็น

“ผมเป็นร้อยโทที่ปฏิบัติหน้าที่ประจำกองทหารราบหน่วยที่ 6502 ครับ”

หลายคนมีสีหน้าโล่งใจเมื่อได้ยินคำพูดนั้น

“ทหาร เขาเป็นทหาร”

แต่ยังเร็วเกินไปที่จะโล่งอก

“เมื่อครู่นี้มีข้อความมาจากทางกรมทหารครับ”

คนอื่น ๆ พุ่งเข้ามางุมงือถือของนายทหาร ผมเองก็อยู่ใกล้ ๆ พอดี เลยอ่านข้อความบนนั้นได้อย่างไม่ยากเย็นอะไร

- เกิดสถานการณ์ภัยพิบัติระดับชาติระดับ 1 เรียกรวมพลทหารทุกนายเข้าประจำการที่หน่วยโดยเร็ว

เสียงสุดลมหายใจเอือกใหญ่ดังขึ้นประปราย

สถานการณ์ภัยพิบัติระดับชาติ ผมไม่ได้ตกใจอะไรเพราะเป็นเรื่องที่คาดการณ์เอาไว้แล้ว ความจริงใจความสนใจของผมพุ่งไปที่เรื่องอื่นมากกว่า

นายทหารยศร้อยโท อีสยอนซอง

‘อีสยอนซอง’ คนนั้นคือคนคนนี่นี่เอง

ผมย่อมรู้จักเขา ถึงแม้จะเพิ่งเคยเห็นตัวจริงเป็นครั้งแรกก็เถอะ แต่หัวสมองของผมจดจำชื่อนี้ได้แม่น เพราะเขาเป็นหนึ่งในตัวละครสมทบหลักที่มีความสำคัญในเรื่องสามวีรรอด

「ดาบเหล็ก อีสยอนซอง」

ขนาดตัวละครในนิยายก็ยิ่งปรากฏตัวขึ้นมาจริง ๆ คราวนี้คงได้แต่ยอมรับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเสียแล้ว

“คุณทหาร! นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่!”

“ผมเองก็ลองพยายามติดต่อกลับไปทีหน่วยเหมือนกันครับ แต่ว่า...”

“บลูเฮาส์² ละ! ทางบลูเฮาส์มีวทำอะไรกันอยู่! รีบ ๆ ติดต่อประธานาธิบดีเร็วเข้า!”

“ขอโทษนะครับ ผมเป็นแค่นายทหารชั้นปลายแถว ไม่มีสายตรงติดต่อกับทางบลูเฮาส์หรอกครับ”

“ถ้าอย่างนั้นจะบอกว่าควบคุมทำบ้าอะไร!”

“เพื่อความปลอดภัยของประชาชนทุกท่าน...”

ได้เห็นอียฮอนซองที่รับมือได้อย่างสงบไม่สั่นคลอนแม้จะต้องเจอกับคำถามเหลวไหลแบบนี้ ทำเอาผมตระหนกได้ว่าบทบรรยายในนิยายไม่มีส่วนไหนผิดเลยสักจุด

ว่าแต่เดิมที่อียฮอนซองของเรื่องนี้ปรากฏตัวขึ้นในรูปแบบนั้นอย่างนั้นหรือจู่ ๆ ความสงสัยก็ผุดขึ้นมาพร้อมกับลางสังหรณ์ไม่ค่อยดี

นักอ่านเพียงหนึ่งเดียวของสามวิธีรอดอย่างผมขอรับรองเลยว่าการปรากฏตัวครั้งแรกของอียฮอนซองไม่ได้เกิดขึ้นในรูปแบบนี้แน่ ๆ

อย่างน้อยก็ช่วงเวลาที่ชายคนนี้จะปรากฏตัวขึ้นมามันสมควรเป็นหลังจากที่ซีนริโอหลักแรกได้จบลงแล้วต่างหากละ

...ถ้าอย่างนั้นสถานการณ์นี่มันอะไรกัน

สมองเริ่มสับสนวุ่นวายกะทันหัน ถ้าได้อ่าน ‘สามวิธีรอด’ อีกสักรอบละก็คงจะรู้ได้อย่างแม่นยำกว่านี้

“นายกรัฐมนตรีขึ้นแถลงการณ์แล้วครับ! สถานการณ์ภัยพิบัติระดับชาติ ระดับ 1 จริง ๆ ด้วย!”

เสียงตะโกนของใครบางคนทำให้ทุกคนหยิบมือถือของตัวเองขึ้นมาเปิดดูยูซังอาเอนหน้าจอมือถือเพื่อมาทางผม

“...คุณตกจา ดูนีลิคะ”

ไม่จำเป็นต้องใส่คำค้นหาอะไรเลย เพราะอันดับการค้นหาเรียลไทม์ของทุกเว็บไซต์ข่าวในตอนนี้เป็น ‘แถลงการณ์จากนายกรัฐมนตรี’ กันหมดทุกสำนัก

² บลูเฮาส์ (Blue House) ที่อยู่และที่ทำงานของประธานาธิบดีเกาหลี คล้ายกับทำเนียบขาว (White House) ของสหรัฐอเมริกา

แน่นอนว่าผมรู้เนื้อหาในคลิปวิดีโอแน่นอนอยู่แล้ว

- ประกาศแจ้งประชาชนที่เคารพทุกท่าน ตอนนี้หลายพื้นที่รวมถึงกรุงโซล ได้เกิดการก่อการร้ายลึกลับที่ยังไม่อาจจะระบุได้ขึ้น

เนื้อหาคำแถลงการณ์พวกนั้นเรียบง่ายมาก ทางรัฐบาลจะรวบรวมกำลังพล และใช้ทุกวิถีทางในการต่อสู้กับกลุ่มก่อการร้าย จะไม่มีการเจรจาต่อรองใด ๆ ทั้งสิ้น ดังนั้นขอให้ประชาชนทุกคนวางใจ และปฏิบัติหน้าที่ของตัวเองต่อไป...

ตอนอ่านนิยายก็ไม่ได้คิดอะไรหรอก แต่พอได้ยินคำประกาศนั้นจริง ๆ แบบนี้ผมถึงกับไ้กินไปเลย

ก่อการร้ายอย่างนั้นหรือ...ก็ได้ คิดแบบนี้ก็สะดวกดีนี่เนอะ

“ว่าแต่ประธานาธิบดีหายไปไหน ทำไมถึงเป็นนายกรัฐมนตรีขึ้นแถลงการณ์แทนล่ะ”

“เห็นว่าประธานาธิบดีถูกเล่นงาน”

“ว่าไงนะ จริงหรือ”

“ยังไม่มีการยืนยันแน่ชัดหรอก แต่ความคิดเห็นในเว็บไซต์เนเวอร์³ มัน...”

“แม่งเอ๊ย! ถ้างั้นก็แค่ข่าวโคมลอยไม่ใช่หรือไง!”

แต่ผมทราบดีว่ามันไม่ใช่ข่าวโคมลอย

“ว้ากกกก! อะไรวะ!”

เสียงปืนที่ตั้งขึ้นจากทั่วทุกสารทิศทำเอาทุกคนทำมือถือนิ่งตง ต้นเสียงปืนนั้นดังมาจากในมือถือ

เสียงเปรี๊ยะ ๆ ดังขึ้นพร้อมกับเลือดสีแดงสดสาดกระเซ็นอาบย้อมหน้าจอ อืดใจหลังจากนั้นทุกคนถึงได้ตระหนักว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้น พวกเขาพากันสุดลมหายใจเฮือกใหญ่

“นะ...นายก...”

นายกรัฐมนตรีตายแล้ว แถมยังหัวระเบิดผ่านการถ่ายทอดสดเสียด้วย

เสียงปืนดังขึ้นอีกหลายนัด แล้วเสียงในจอก็เงียบลงทันใด ตามด้วยโทแก๊ปปรากฏตัวขึ้นในฉาก

³ เนเวอร์ (Naver) หรือ Naver.com) เว็บไซต์และเสิร์ชเอนจินยอดนิยมของเกาหลี

[ทุกคน ช้าออกแล้วไม่ใช่หรือขอรับว่านี่มันไม่ใช่เรื่องล้อเล่นอย่าง ‘การก่อการร้าย’ นะ]

แต่ละคนพูดอะไรไม่ออก ได้แต่อ้าปากพะงาบ ๆ เหมือนปลาทองโง่ ๆ ตัวหนึ่ง

[ดูท่าจะยังฟังไม่รู้เรื่องสินะ ถ้างั้นก็แยะนะสิ แม้แต่ตอนนี้ก็ยังไม่รู้สักว่าสถานการณ์นี้เหมือนเป็นเกมงั้นสินะขอรับ]

น้ำเสียงฟังดูอ่อนคลายมากเกินไปจนให้ความรู้สึกเหมือนลางร้าย ผมเองก็เปลือยออกแรงกำหมัดแน่นโดยไม่รู้ตัว

[ฮ่า ๆ ตามข้อมูลสำรวจที่ได้มา เห็นว่าคนประเทศนี้เล่นเกมกันเก่งมากทีเดียว ถ้าอย่างนั้นเรามาลองเพิ่มระดับความยากกันอีกหน่อยดีมั้ย]

เสียงบีบดังขึ้น ขณะเดียวกันนาฬิกาจับเวลาขนาดยักษ์ก็ลอยเด่นขึ้นกลางอากาศ เวลาลดลงอย่างรวดเร็ว

[เวลาที่เหลือถูกลดลง 10 นาที]

[เหลือเวลาอีก 10 นาที]

[หากไม่มีการสังหารครั้งแรกเกิดขึ้นภายใน 5 นาทีข้างหน้า สิ่งมีชีวิตทั้งหมดในตู้โดยสารที่เกี่ยวข้องจะถูกกวาดล้าง]

“นะ...นี่มันเรื่องอะไรกัน ล้อกันเล่นใช่มั้ย”

“ได้ยินเสียงข้อความเมื่อไหร่หรือเปล่า เฮ้ พวกคุณได้ยินมั้ย”

“คุณทหาร! ทำยังไงกันดีล่ะ ทำไมตำรวจยังไม่มาอีก!”

“ทุกคนครับ สงบสติกันก่อนสักครู่ นะครับ ฟังผม...”

แต่คำพูดประโยคเดียวของโทแกบีก็ทำเอาสถานการณ์ในตู้รถไฟวุ่นวายจนอียฮอนซองไม่อาจควบคุมได้อีก ผมรู้สึกได้ว่ายูซังอาก่าแขนเสื้อของผมเอาไว้แน่น และผมก็ยังคงไม่อาจสลัดความไม่สอดคล้องของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ออกไปได้

ตัวละครสมทบอย่างอียฮอนซองปรากฏตัวแล้ว แต่ทำไม ‘เขาคอนันท์’ ถึงยังไม่ปรากฏตัวอีกล่ะ

หากเป็นเรื่องราวที่ผมรู้จัก ช่วงเวลาประมาณนี้เขาคอนันท์ก็ควรจะปรากฏตัวขึ้นได้แล้ว

“ตะ...ตู้โดยสารด้านหลังมีคนฆ่ากัน!”

ฉากตู้โดยสาร 3907 ที่กลายเป็นทะเลเลือดไปแล้วสะท้อนให้เห็นผ่านกระจกบนประตูทางเดินที่เชื่อมต่อกันระหว่างตู้โดยสาร ผู้คนที่บังเอิญสบตาเข้ากับฆาตกรจากตู้โดยสารนั้นหน้าซีดเผือดด้วยความหวาดกลัว

“อย่าให้พวกนั้นเข้ามาได้นะ! ไม่ว่าใครก็เข้ามาไม่ได้ทั้งนั้น!”

หลายคนพุ่งไปช่วยกันขว้างประตูเหล็กเอาไว้ แต่ไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้นเลย เพราะตั้งแต่แรกศัตรูของพวกเราก็ไม่ใช่ว่าทางด้านนั้นอยู่แล้ว

[การเข้าสู่ตู้โดยสารรถไฟทุกรูปแบบจะถูกจำกัดจนกว่าชินาริของตู้โดยสารที่เกี่ยวข้องจะสิ้นสุดลง]

ทุกคนกระเด็นห่างออกจากประตูเหล็กราวกับฟุ้งชนกำแพงโปร่งใสพร้อมกับข้อความ

“ทะเล...ทำไม่เป็นแบบนี้”

และเสียงของโทแกบีก็ดังขึ้นอีกครั้ง

[ฮา ๆ ในขณะที่มีที่ที่สนุกๆ ใช่มั้ย ก็ยังมีที่ที่ยังไม่เริ่มอะไรเลยด้วยสินะขอรับ ดิละ ถ้าอย่างนั้นข้าจะมอบเซอร์วิสพิเศษให้นะขอรับ ข้าจะแสดงให้เห็นเป็นตัวอย่างว่าถ้าภายในห้านาทีที่ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทุกคนจะเป็นยังไง]

จอขนาดยักษ์ปรากฏขึ้นกลางอากาศในรถไฟ ภาพสถานที่ที่ฉายขึ้นบนจอเป็นห้องเรียนที่โหดร้ายแห่ง บรรดาเด็กนักเรียนหญิงชั้นมัธยมปลายที่สวมชุดนักเรียนสีน้ำเงินเข้มกำลังยืนตัวสั่นเทา

นักเรียนชายคนหนึ่งในขบวนรถไฟกอดเล็บพร้อมกับพิมพ์เสียงแผ่ว

“...นั่นมันชุดนักเรียนโรงเรียนมัธยมปลายหญิงล้วนพวกนี้นะ”

มีทั้งเด็กนักเรียนหญิงที่รวมพลังกันเพื่อทำลายประตู แล้วก็ยังมีเด็กนักเรียนหญิงที่รวมหัวกันครุ่นคิดหาทางแก้ปัญหา เห็นได้ถึงความเจ็บแสบแหลมที่มากกว่าพวกผู้ใหญ่ใจเซลา รวมถึงจิตใจที่อยากจะทำอะไรก็ได้โดยไม่ต้องฆ่าใคร และก็ด้วยเหตุนี้เอง ผมจึงรู้สึกเศร้ามากกับภาพเหตุการณ์นั้น

บีบ บีบ บีบ บีบ ท่ามกลางเสียงสัญญาณแห่งกลางร้ายที่ดังก้องไปทั่ว พวกนักเรียนหญิงเริ่มส่งเสียงกรีดร้องคร่ำครวญ

[เลยเวลาที่กำหนดแล้ว]

[เริ่มคำนวณการเก็บค่าบริการ]

ทันทีที่เสียงประกาศจบลง ศีรษะของนักเรียนหญิงที่นั่งอยู่หน้าสุดของห้องก็ระเบิดโพละ

ศีรษะหลายศีรษะระเบิดแตกกระจายที่ละคน ๆ เหล่านักเรียนหญิงกรี๊ดร้องในขณะที่ยังตรงไปยังประตูและหน้าต่างห้องเรียน

“อา ดะ...ได้ยังไงกัน...”

ทั้งใช้อุปกรณ์ทำความสะอาดทุกชนิด ทั้งพยายามกระชากจนเล็บฉีก แต่ประตูก็ไม่ยอมเปิดออก ไม่มีใครก้าวออกไปนอกห้องได้ทั้งสิ้น เสียงโพละ ๆ ดังขึ้นต่อเนื่องพร้อมกับศีรษะของนักเรียนหญิงหลายคนระเบิดกระจาย

ตอนนั้นเอง นักเรียนหญิงคนหนึ่งก็บีบคอเพื่อนตัวเองแน่น

เสียงร้องครวญครางดังขึ้น สองแขนร่วงหล่น ไม่นานหลังจากนั้น บนจอก็เหลือแค่นักเรียนหญิงเพียงคนเดียวที่มองไปรอบ ๆ ห้องด้วยแววตาเคียดแค้นพร้อมน้ำตาเอ่อลล

[ช่อง #Bay23515 ผู้รอดชีวิตโรงเรียนมัธยมปลายหญิงล้วนเทพUNG ชั้นปีที่ 2 ห้อง B : อีชีส]

ภาพของนักเรียนหญิงที่จ้องเขม็งมาทางหน้าจอเลื่อนหายไป เสียงของโทแกบีดังขึ้นอีกครั้ง

[เป็นยังไงบ้างขอรับ น่าสนุกดีใช่ไหม]

โทแกบีพูดพลางหัวเราะขึ้น แต่ไม่มีใครมองเห็นหน้านั้นอีกแล้ว ผู้คนเริ่มค่อย ๆ ขยับกายถอยห่างไปจากคนที่เคยมองสบตากัน

“แม่งเอ๊ย! นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันวะ!”

กระทั่งยูซังอาที่เกาะติดผมแน่นยังปล่อยมือที่ยึดผมไว้ ออก แต่ยังคงไม่ยอมขยับห่างออกไปจากผมอยู่ดี ผมเปิดมือถือด้วยมือทั้งสองข้างที่เป็นอิสระ ทำให้ไอ้หมอนั้น ถึงยังไม่ปรากฏตัวขึ้นกันนะ

ข้อมูลทั้งหลายจากในนิยายที่ผมรู้ และข้อมูลที่ผมไม่รู้มาก่อนผสมปนกันมั่วไปหมด วิธีการที่จะช่วยให้ก้าวผ่านสถานการณ์พวกนี้ไปได้มีแต่ต้องอ่านสามวีรธอดอีกครั้งเท่านั้น

แต่จะไปหาอ่านจากที่ไหนได้อีกละ นิยายเรื่องนี้ไม่ได้รับความนิยมเลย

ลัคนิด เลยไม่มีใครแอบเอามาปล่อยให้อ่านแบบเถื่อนเสียด้วย...ไม่สิ เดี่ยวนะ
[ไฟล์แนบ 1 ไฟล์]

ผมได้แต่เหม่อมองหน้าต่างแจ้งเตือนที่แดงอยู่ในมือถือคุรุหนึ่ง ออย่าบอก
นะว่า...คงไม่ใช่หอกมั้ง

วินาทีที่เปิดไฟล์แนบอีเมลฉบับนั้น ผมก็ได้แต่รู้สึกกังงวย ชื่อไฟล์ที่
นักเขียนส่งมาให้ก็คือ

[สามวิธีการเอาชีวิตรอดในโลกที่ล่มสลาย.txt]

เสียงหัวเราะแห้งๆ หลุดลอดออกจากปาก อย่างกับว่าเป็นเรื่องโกหก
แหกตา แต่ขี้ตาแล้วลองดูอีกครั้งมันก็ยังเหมือนเดิม

สกุลไฟล์แนบคือ .txt

หมายความว่าคนคนนี้...นี่เขาส่งไฟล์ต้นฉบับนิยายตัวเองมาให้ผมอย่างนั้น
เหอ

[คุณได้รับคุณลักษณะ]

[ช่องสกิลเฉพาะตัวถูกสร้างขึ้น]

ทันทีที่กดเปิดไฟล์ เสียงข้อความก็ดังขึ้นในหู

ถ้าโลกใบนี้ถูกเปลี่ยนเป็น ‘สามวิธีรอด’ ละก็ เรื่องพวกนี้ก็ไม่ได้น่าตกใจ
อะไร เพราะเหล่าผู้รอดชีวิตในสามวิธีรอดต่างก็ได้รับคุณลักษณะและยังสามารถ
ใช้สกิลพิเศษของแต่ละคนได้กันทั้งนั้น

ผมพูดคำว่า ‘หน้าต่างคุณลักษณะ’ เบา ๆ อยู่ในใจซ้ำ ๆ ในเมื่อได้รับ
คุณลักษณะมาแล้วก็จำเป็นจะต้องรู้ว่ามันคืออะไร

[ไม่สามารถเปิดใช้งานหน้าต่างคุณลักษณะได้]

อะไรกัน

ผมลองตะโกนคำว่า ‘หน้าต่างคุณลักษณะ’ ในใจดูอีกครั้ง แต่ผลลัพธ์ที่ได้
ก็ยิ่งเหมือนเดิม เหลวไหลน่า มีกรณีอะไรแบบนี้ด้วยหรอ

ถ้าใช้งานหน้าต่างคุณลักษณะไม่ได้ ผมก็ไม่อาจรู้เลยว่าตัวเองได้ครอบ-
ครองคุณลักษณะหรือสกิลพิเศษแบบไหนบ้าง

รู้ว่ารู้เรา ครอบรู้ครั้ง ชนะรู้ครั้ง แต่สถานการณ์ตอนนี้ถือว่าแย่แต่
จะรู้จักศัตรูเลย ขนาดตัวเองยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าใช้สกิลอะไรกับเขาได้บ้าง

[ความเร็วในการอ่านเพิ่มขึ้นเนื่องจากคุณลักษณะ]

ถึงแม้จะไม่รู้ว่าคุณลักษณะที่ว่ามันคืออะไร แต่ก็ต้องขอบคุณความสามารถของคุณลักษณะที่ทำให้ผมอ่านฉากเปิดเรื่องของ ‘สามวีรธิดา’ จบภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งนาที

เจอแล้ว

ปลายนิ้วของผมหยุดอยู่ที่ฉากเปิดเรื่อง มันเป็นฉากที่ตัวละครเอกพยายามจะ ‘กระทำการ’ บางอย่างในขบวนการไฟฟ้าที่เจ้าตัวโดยสารถู

「เขากวาดสายตามองผู้คนที่รวมตัวกันอยู่ทางประตูท้ายตู้โดยสาร 3707 ไฟแช็กในมือที่กำไว้แน่นเย็นเฉียบ

ครั้งนี้เขาจะพลาดไม่ได้ เพื่อเป้าหมายแล้ว ไม่ว่าต้องใช้วิธีการใดเขาก็จะลงมือทำอย่างไม่เกี่ยง

สีหน้าหวาดกลัวของผู้คน

ตัวเขาไร้ซึ่งความรู้สึกผิดบาปใดๆ

เพราะทั้งหมดนี้ก็เป็นเพียงแค่วินาทีเท่านั้น

เขามองผู้คนด้วยแววตาเลือดเย็น เพียงครู่หลังจากนั้นปลายนิ้วของชายหนุ่มก็มีเสียงเซะ เปลวไฟลูกโชน และทุกอย่างก็เริ่มต้นขึ้น」

ผมสะท้อนเยือกไปตลอดแนวกระดูกสันหลัง เพราะอย่างนั้นเลยต้องอ่านฉากนั้นใหม่อีกหลายต่อหลายรอบ สาเหตุของความไม่สอดคล้องของเรื่องราวเปิดเผยออกมาในที่สุด

“...ตู้โดยสาร 3707”

ผมขยับหน้าขึ้นตรวจสอบหมายเลขตู้โดยสารรถไฟที่ตัวเองนั่งอยู่โดยอัตโนมัติ

[3807]

ตู้โดยสารรถไฟที่ผมนั่งอยู่ตอนนี้เป็น ‘ตู้โดยสารหลัง’ ที่อยู่ติดกับตู้โดยสารที่ตัวเอกนั่งในอาร์มภบทของเรื่องนั่นเอง

ปลายนิ้วของผมสั่นเทา...เดี๋ยวก่อน ถ้าอย่างนั้นคนที่อยู่ใน ‘ตู้โดยสาร’ นี้ล่ะ เดิมทีพวกเขามีโชคชะตาแบบไหนกัน

「เขามองตรงไปยังตู้โดยสารหมายเลข 3807 ที่ตกอยู่ในความโกลาหล

ผ่านหน้าต่างขุนมัว ทางฟากนั้นสายเกินไปแล้ว ไม่อาจช่วยอะไรได้ เพราะอย่างไร
คนที่เหลือรอดในตู้โดยสารนั้นก็จะมีเพียงแค่สองคน]

คนที่เหลือรอดมีเพียงแค่สองคน นอกจากสองคนนั้นแล้วทุกคนใน
ตู้โดยสารนี้เสียชีวิตทั้งหมด และผมก็รู้เสียด้วยว่า ‘สองคน’ ที่ว่านั้นเป็นใคร

ผมเงยหน้าขึ้นมองผู้ซึ่งอา

ผู้หญิงคนนี้อาจจะตาย

ผมก็เช่นกัน

“คุณดกจา นั้น--”

ผมมองตรงไปยังฝั่งที่อยู่ซึ่งอาชี เด็กผู้ชายวัยมัธยมปลายที่เคยฟังอยู่ตรง
ประตูทางเข้าเมื่อครู่นี้ ตอนนี้งำลังยืนอยู่หน้าที่นั่งคนชรา

ร่างกายของเขาสูงแก้ง่าม ผมถูกกดย้อมเป็นสีขาวสว่าง บนป้ายชื่อที่ติด
ไว้บนชุดนักเรียนมีชื่อของเจ้าตัวเขียนเอาไว้

คิมนัมฮุน ว่าแล้วเขี้ยว มันเป็นชื่อที่ผมรู้จัก

「คนที่เสียชีวิตเหลือรอดไปจากตู้โดยสารนั้นได้มีแค่ฮยอนซองกับคิมนัมฮุน
เท่านั้น ช่างเถอะ ยังไงสิ่งที่เป็นกับเขาก็มีแค่สองคนนั้นอยู่แล้ว」

คิมนัมฮุนที่ยืนอยู่หน้าที่นั่งคนชรา กวาดตามองพวกผู้สูงอายุด้วยสายตา
ราวกับคนฆ่าสัตว์ที่เตรียมจะเชือดพวกไก่แก ๆ

“ใครจะอาสาล่ะ”

ความเย็นเยียบในน้ำเสียงนั้นทำให้ผมได้สติและปลันเข้าใจ ผู้สูงอายุ
คนหนึ่งตัวสั้นนั่งกพลางตอบกลับไป

“มะ...หมายความว่ายังไง”

“ก็รู้ดีที่ว่าหมายความว่ายังไง ต้องค่อย ๆ ตัดสินใจอย่างสมเหตุสมผล
เพื่อทุกคนสิ”

ผู้คนที่หันมาให้ความสนใจที่ละคนสองคน สีนหาราวกับสงสัยว่าจากนี้ไป
จะเกิดอะไรขึ้น และโดยไม่คาดคิด หัวหน้าแผนกฮันที่เพิ่งหน้าแตกไปเมื่อครู่
พับแขนเสื้อพร้อมกับก้าวออกมา

“ไอ้เด็กแวรนี่ ทำอะไร--”

สายตาเย็นเฉียบของคิมนัมฮุนจับจ้องไปยังฮันมยองโอที่เข้ามาหา

“ลุงอยากตายหรือไง”

“ว่าไงนะ...!”

“ตาบอดเรอะ ยังไม่เข้าใจสถานการณ์อีกสินะ”

บนเพดานมีหน้าจอโฮโลแกรมที่โทแบปเปิดค้างไว้กำลังฉายอยู่

[วะ...ไว้ชีวิตฉันด้วย!]

[อ้ากกกก!]

[ตาย! ตายไปซะ!]

ไม่ได้มีแค่รถไฟขบวนนี้หรือโรงเรียนมัธยมปลายหญิงล้วนเทพวง คลิปวิดีโอที่นั่นกำลังฉายชีวิตของผู้คนที่ใกล้จะตายในแต่ละพื้นที่ทั่วโลก

อียอนซองติดต่องไปยังกองทัพหลังจากดูคลิปวิดีโอที่นั่น ทว่าเสียงรอสายก็ดังขึ้นอย่างเปล่าประโยชน์ คิมนมูนเห็นภาพนั้นแล้วก็พูดพลาซั่มเยาะ

“ไม่รู้เรอะ พวกทหารไม่มาช่วยพวกเราหรอก พวกเราแค่เลือกคนที่จะตายก็พอแล้ว”

คำพูดอันแข็งกร้าวทำให้ใครหลายคนสะดุ้ง

“ลั้งเลอะไรซะ เมื่อกี้เฒ่าหมอนั้นก็บอกแล้วว่า พวกเราทุกคนใช้ชีวิตมาอย่างฟรี ๆ แล้วในที่นี้ใครกันล่ะที่ใช้ชีวิตมาอย่างฟรี ๆ นานที่สุดนะ”

สายตาของผู้คนหันไปยังที่นั่งคนชราอย่างพร้อมเพรียง เหล่าผู้สูงอายุก้าวจนหน้าถอดสีไปหมด บางที่ตอนนี้คำพูดของคิมนมูนอาจจะกำลังสื่อถึงความต้องการลับ ๆ ของทุกคน

“ถ้าเป็นสถานการณ์แบบนี้มันก็ต้องให้พวกคนที่อยู่มานานที่สุดเป็นคนเสียสละอยู่แล้วนี่นะ หรือจะบอกว่าเด็กที่อยู่ตรงโน้นต้องตายล่ะ”

เด็กที่จับแขนเสื้อของผู้หญิงซึ่งดูเหมือนจะเป็นแม่เปลี่ยนไปแอบอยู่ข้างหลังเห็นแบบนี้แล้วคิมนมูนก็หัวเราะคิก ก่อนจะหันไปพูดกับฮันมยองโออีกครั้ง

“แน่นอน ฉันรู้ว่าลุงคิดอะไรอยู่ ซ้ำมมนุษย์ด้วยกันเพื่อให้ตัวเองมีชีวิตรอด เรื่องแบบนี้มีแต่พวกคนจั๊ญไร้ระยาเท่านั้นแหละที่ทำ แต่ก็นะ สถานการณ์อย่างในตอนนี้มันก็ต้องเป็นแบบนี้ไม่ใช่หรือไง”

“...”

“ทุกคนก็ด้วย คิดให้ดี ตอนนี้โลกที่ลุงรู้จักมันจบสิ้นไปแล้ว”

ไหลของอันมยองโอสันสะท้าน อันที่จริงไม่ใช่แค่อันมยองโอ เขากวาดตามองแววตาของผู้คน รอยริ้วเริ่มปริแตกทีละน้อยๆ โลกที่อยู่บนตรรกะของศีลธรรมอันดีงามหากแต่แสนเลือนรางได้ถูกปิดฉากลง คนที่ตอกลิ้มย่างลงไปบนรอยแตกนั้นคือคิมนัมอุนคนนี้

“และในโลกใบใหม่ก็ต้องมีกฎเกณฑ์ใหม่”

คิมนัมอุน เด็กหนุ่มผู้ปรับตัวเข้ากับโลก ‘สามวิธียอด’ ได้เร็วที่สุด

คิมนัมอุนหมุนตัวกลับไปมองบรรดาผู้สูงอายุอีกครั้ง

“ตกลงว่าใคร ถ้าไม่มีใครอาสาเลย ภายในห้านาทีนี้ ทุกคนจะต้องตายนะ”

เหล่าผู้สูงอายุตัวสั่นเทา ทำได้เพียงจ้องตากับคิมนัมอุน

“ถ้าไม่ออกมาด้วยตัวเอง งั้นก็ช่วยไม่ได้ ต้องทำแบบนี้ละนะ เอาเป็น...”

เหมือนกับเกมรัสเซียนรูเล็ต คิมนัมอุนขยับนิ้วมือไปมาโดยชี้ไปทางบรรดาผู้สูงอายุ คราวนี้ไม่มีใครห้ามเขา ไม่มีแม่แต่คนเดียว...กระทั่งอียอนชองเองก็ด้วย

หมัดที่กำแน่นของนายทหารหนุ่มสั้นเทาอยู่กลางอากาศเมื่อไม่มีที่ให้ปลดปล่อยออกไป บางทีเมื่อครู่นี้ชายคนนี้ก็คงเลือกแล้วเช่นกัน

สีหน้าของแต่ละคนชัดเจนมากเสียจนอ่านง่าย เหมือนกับบรรดาประโยคทั้งหลายในนิยายระทึกขวัญ

「หากไม่มีการสังหารกันเกิดขึ้นภายในห้านาที ทุกคนในตู้โดยสารนี้จะตายนะ」

แววตาของผู้คนเริ่มเปลี่ยนไป

「ถ้าไม่มีใครสักคนตาย คนที่จะต้องตายในอีกห้านาทีจะเป็น...」

นี่คือแววตาของสิ่งมีชีวิตที่อยากจะมีชีวิตรอด

ในที่สุดนิ้วมือของคิมนัมอุนก็หยุดขยับ

“ดูเหมือนว่าคนที่จะต้องตายได้ถูกตัดสินออกมาแล้วนะ”

คิมนัมอุนคว้าคอเสื้อของผู้สูงอายุที่กำลังตัวสั่นงันงกคนหนึ่ง บังคับให้อีกฝ่ายลุกขึ้นยืน เมื่อเห็นว่าผู้สูงอายุพอจะทรงตัวได้แล้วคิมนัมอุนก็หันหน้ามาทางคนอื่นๆ

“มัวทำอะไรกันอยู่ล่ะ จะเอาแต่ยืนเฉยๆ แล้วปล่อยให้เรื่องมันเกิดขึ้นหรือไง”

มีไม่กี่คนที่เบือนหลบตาของคิมนัมอุน ส่วนคนที่เหลือประสานสายตากลับ คนแรกที่เริ่มเคลื่อนไหวคือพนักงานออฟฟิศที่สะพายเป้ไว้บนหลัง

“...เด็กนั้นพูดถูก ปล่อยไว้แบบนี้ทุกคนได้ตายกันหมดแน่”

พนักงานออฟฟิศคนนั้นพุ่งตรงไปหาผู้สูงอายุ ผู้คนที่อยู่รอบๆ พวกเขาเริ่มพิมพ์ารวากับถูกผีสิง

“ใช่แล้ว ต้องมีใครสักคน...ช่วยไม่ได้นี่นะ ต้องทำแบบนี้พวกเราถึงรอด”

“เม่งเอ๊ย ไม่รู้ด้วยแล้ว!”

สองคน สามคน...ผู้คนที่เคยยืนนิ่งและทำเพียงจ้องมองพากันพุ่งไปยังที่นั่นคนชรา

ทั้งพวกผู้ชายที่ก่อนหน้านี้ยืนมองอยู่รอบๆ อย่างซึ้งซลาด นักศึกษาหญิงที่ใช้มือถือถ่ายคลิบ กระทั่งแม่คนหนึ่งก็ยังผล็ลุกตัวเองออกไปเข้าร่วม หัวหน้าแผนกฮันมยองเองก็เข้าไปรวมกลุ่มกับคนพวกนั้น

พวกเขาทั้งหมดต่างก็รู้ ถ้าผู้สูงอายุคนนั้นไม่ตายตอนนี้ ก็อาจเป็นตัวพวกเขาเองที่จะต้องตาย ผู้คนเข้ามาล้อมผู้สูงอายุแล้วเริ่มรุมประชาทัณฑ์คนละไม้คนละมือ

“เอาจริงๆ เลยนะ คนที่มีชีวิตอยู่มากพอแล้วก็ควรยอมรับชะ!”

“ตายไปซะเถอะ! รีบๆ ตายสิวะ!”

ผมจำได้ว่ามีอยู่วันหนึ่งเคยอ่านเจอประโยคหนึ่งจากในนิยาย

「เหล่าเพศฆาตดิงคันโยกของเครื่องประหารพร้อมกัน เพื่อปิดบังว่าใครคือคนที่ลงมือสังหารนักโทษประหารตัวจริง」

ผมเฝ้ามองภาพเหตุการณ์ทั้งหมดราวกับได้อ่านประโยคนั้นใหม่อีกครั้ง ยืนมองภาพนั้นอยู่เฉยๆ ประหนึ่งกำลังรับชมเรื่องราวที่เกิดขึ้นในโลกอื่น

ตั้งแต่แรกแล้ว ผู้สูงอายุไร้ชื่อคนนั้นเป็นคนที่ไม้อาจมีชีวิตรอดต่อไปได้ในชีนารีโอตั้งเดิมเขาจะต้องตาย

แต่แล้วต่อนั้นเอง ยูซังอาภักก็ลุกพรวดขึ้นจากที่นั่ง ผมคิดว่าตัวเธอโดยอัตโนมัติ

“บอกแล้วไงครับว่าอย่าขยับ”

“คุณดกจา”

แขนที่มือของผมรั้งเอาไว้ลั่นเทาไม่หยุด ยูซังอากำหมัดแน่น พยายาม
ช้อนอาการลั่นของเธอ

“ถ้าไปตอนนี้ คุณยูซังอาจจะกลายเป็นเป้าแทนนะครับ”

“ทราบค่ะ ฉันทราบดี แต่ว่า...!”

นัยน์ตาของยูซังอาลั่นระริกด้วยความหวาดกลัว แต่ขณะเดียวกันก็ลุกโชน

“ฉันปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ไม่ได้ค่ะ”

มันทำให้ผมตระหนกขึ้นมา แม้ประเภทชีวิตจะเปลี่ยนแปลงไป แต่ก็ยังมี
คนที่เปล่งประกายเจิดจ้าได้อยู่เหมือนเดิม

“คุณยูซังอ่า นั่งลงครับ”

แต่คนที่สามารถเปลี่ยนแปลงเรื่องราวที่เกิดขึ้นอยู่นี้ได้ไม่ใช่ยูซังอ่า เพราะ
ยูซังอ่าไม่ใช่ตัวเอกของโลกใบนี้

“แต่ว่า...”

“แต่ครั้งนี้เท่านั้น ทำตามที่ผมบอกเถอะครับ แล้วหลังจากนี้ผมจะไม่เข้าไป
ยุ่งอีก”

หลังจากบังคับให้ยูซังอากลับมานั่งที่ ผมก็สุดหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่
แล้วหมุนตัว ยึดเอาชั้นยืนหลังตรง ลมหายใจที่พุ่งออกมาลั่นสะท้านเล็กน้อย
ผมขยับแขนขยับข้อเท้าคล้ายกล่อมเนื้อซ้าๆ

อันที่จริงมันยังเร็วเกินไปเล็กน้อยที่จะออกไปตอนนี้ เพราะแผนเดิม
ของผมมันไม่ใช่แบบนี้

“...คุณดกจา?”

ผมมองกลุ่มคนตรงหน้า ไม่ได้ตอบรับเสียงเรียกของหญิงสาว ภาพที่
คิมนัมอุณเงื้อหมัดข้างคู่อึ่งซ้าราวกับเป็นภาพสโลว์โมชั่น กลุ่มคนยังคงมุ่มม่น
อยู่กับการทำร้ายผู้สูงอายุ

สาเหตุที่ผมนั่งนิ่งมาโดยตลอดไม่ใช่เป็นเพราะกลัวคิมนัมอุณหรือคน
พวกนั้น และไม่ใช่เพราะเห็นด้วยกับการกระทำอันไร้มนุษยธรรมของพวกเขา

ผมก็แค่กำลังเฝ้ารอ

รอเวลาที่ผมจะต้องเคลื่อนไหว

เพราะฉะนั้น

ตูมมมม -!

ตอนนี้แหละ

“อ้ากกกก! อะไรเนี่ย!”

เสียงระเบิดอื้ออึงอยู่ในหู ขบวนการไฟสันโยกอย่างรุนแรง เสียงกรี๊ดร้องของผู้คนดังกึกก้อง คิวไนไฟจากตู้โดยสารข้างหน้าลอยคลุ้งเข้ามายังตู้โดยสารนี้

มันเริ่มขึ้นแล้ว เขาคอนนั้นลงมือแล้วสินะ ผมกระต๊อบทำชาวลงไปบนพื้นสุดแรง ก้าวผ่านผู้คนที่ทรุดตัวกรี๊ดร้องอยู่บนพื้น เดินตรงไปยังทิศทางที่ผู้สูงอายุอยู่

“อะไรกัน อ้ากกก!”

คิมนมอุณชนเข้ากับผม เขากรีดร้องโหยหวนก่อนล้มลงไปเกลือกกลิ้งอยู่บนพื้น มองดูผิวเผินแล้วอาจเหมือนว่าผมกำลังเข้าไปช่วยผู้สูงอายุ แต่นั่นไม่ใช่เป้าหมายของผมหรอก

อยู่ไหนกัน

ผมกวาดสายตามองรอบ ๆ อย่างรวดเร็ว

โลกแห่งการฆ่าฟันกันเองยังคงดำเนินต่อไป และท่ามกลางนรกนั้นก็มียุติคนหนึ่งกำลังร้องไห้อยู่ เด็กคนที่ถือกล่องจับแมลงเอาไว้เมื่อก่อนหน้า

“ขอเสียมารยาทหน่อยนะ”

ผมเอื้อมมือไปทางกล่องจับแมลงที่เด็กน้อยซ่อนไว้ใต้อ้อมแขน เด็กคนนั้นก้าวถอยหลังโดยอัตโนมัติ แต่ผมก็โคลงศีรษะซ้ำ ๆ

“ขอร้องละ”

ในที่สุดเด็กน้อยก็หยุดถอยหลัง ผมล้วงมือลงไปในกล่อง สัมผัสแข็ง ๆ ของสารไคติน⁴ บนเปลือกตักแตนตรงปลายนิ้วให้ความรู้สึกขยะแฉงพิลึก ผม

⁴ไคติน (Chitin) เป็นสารคาร์โบไฮเดรตประเภทหนึ่ง พบมากในสิ่งมีชีวิตที่มีเปลือกหรือผนังแข็งหุ้มลำตัว เช่น กุ้ง ปู หอย แมลง รวมถึงผนังเซลล์ของเชื้อรา ยีสต์ และสาหร่าย สารนี้ทำหน้าที่เป็นเกราะป้องกัน และสร้างความแข็งแรงให้แก่โครงสร้างร่างกาย

หยิบออกมาหนึ่งตัวแล้วยึดมันใ่มือของเด็กน้อย ก่อนจะหมุนตัวหันไปทางคนกลุ่มนั้น

“ทุกคนหยุดได้แล้วครับ ขอให้ฆ่าคนคนนั้นไปพวกคุณก็ไม่รอดอยู่ดี”

เพราะทุกคนกำลังตกตะลึงกับเหตุระเบิดจึงทำให้เสียงของผมดังชัดเจนจนน่าตกใจ หนึ่งคน สองคน หลายๆ คนเริ่มหันมามองทางด้านนี้

“สมมติว่าฆ่าได้สำเร็จแล้วจะทำยังไงต่อไปหรือครับ”

ผู้คนพากันผงะ สีหน้าตกใจนั้นน่ามองดีเหมือนกัน ไหนลองกระตุ้นอีกหน่อยซิ

“ถ้าผู้สูงอายุคนนั้นตายก็แค่ถือว่า ‘ลงมือสังหารครั้งแรก’ สำเร็จตามที่โทแกบีบอก แต่นั่นก็แค่ช่วยซื้อเวลาให้เพียงชั่วคราวเท่านั้นเอง แล้วต่อไปล่ะครับ”

“อา...”

“ถ้าคำพูดของโทแกบีเป็นเรื่องจริง สุดท้ายพวกคุณก็จะต้องลงมือฆ่าใครสักคนอีกอยู่ดี ถัดจากผู้สูงอายุคนนั้นจะไปฆ่าใครต่อล่ะ จะฆ่าคนที่อยู่ข้างพวกคุณตอนนี้หรือครับ”

ตอนนั้นเองพวกเขาถึงเริ่มคิดอะไรได้ ต่างหันมองหน้ากัน แล้วค่อยๆ ถอยห่างออกไป แวตตาเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

ความจริงแล้วทุกคนล้วนรู้ว่าผู้สูงอายุคนนั้นเป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้น คิมנםอุณเข้ามาควบคุมบรรยากาศที่เริ่มสั่นคลอนให้มันคง

“ฮ่าๆ พวกแกจะกังวลอะไรกัน ต่อไปแค่ฆ่าเจ้านั้นก็ได้แล้วไง! ไอ้พวกซี้ซลัด จะมากังวลว่าจะถึงคิวตัวเองทำไม! โอกาสมันครึ่งต่อครึ่งอยู่แล้ว!”

นี่ก็แล้วเชื่อว่าคนอย่างคิมנםอุณต้องพูดอะไรแบบนี้ ผมโบกมือเบาๆ พูดชัดเขาขึ้นมา

“ไม่จำเป็นต้องเสียงดงแบบนี้หรอก ที่จริงมันก็มีวิธีช่วยให้พวกคุณมีชีวิตรอดได้อยู่นะ โดยที่ไม่ต้องกลายเป็นฆาตกร”

“อะไรนะ”

“อะ...มันคืออะไร”

ผู้คนพากันส่งเสียงแข็งแ่ สีหน้าของคิมנםอุณเริ่มบิดเบี้ยวด้วยความไม่พอใจ

“ลืมไปแล้วหรือครับ เจื่อนไขการเคลียร์ซินาโรมันไม่ใช่ ‘จงฆ่าคน’ เสียหน่อย”

[ฆ่าสิ่งมีชีวิตตั้งแต่หนึ่งชีวิตขึ้นไป]

มันบอกไว้แบบนี้ตั้งแต่แรกแล้ว ในเงื่อนไขของซินาโรมันไม่ได้ระบุเอาไว้ว่าจะต้องเป็น ‘มนุษย์’

ฆ่าสิ่งมีชีวิตตั้งแต่หนึ่งขึ้นไป หมายความว่าขอแค่เป็นสิ่งมีชีวิตที่ยังมีลมหายใจ จะเป็นอะไรก็ได้ทั้งนั้น

ใครบางคนที่มีสายตาว่องไวตะโกนขึ้นทันทีที่เห็นกล่องจับแมลงในมือของผม

“แมลง! นั่นแมลง!”

ตัวด้วงกับตั๊กแตนกำลังกางปีกบินพล่านอยู่ในกล่องจับแมลง นัยน์ตาของทุกคนเป็นประกาย ผมพยักหน้า

“ใช่ครับ แมลง”

ผมล้วงมือลงไปหยิบตั๊กแตนออกมาจากกล่องหนึ่งตัว มันเป็นตัว๊กแตนตัวอวบอ้วน

“ละ...ส่งมันมา! เร็วเข้า!”

“แค่ตัวเดียว! แค่ตัวเดียวก็พอ!”

ผมค่อย ๆ ขยับเท้าก้าวถอยหลังช้า ๆ ทีละก้าวในขณะที่มองหาผู้คนซึ่งยื่นมือเข้ามาใกล้ พวกคนบ้าคลั่งที่ใช้ความรุนแรงเพื่อจะฆ่าผู้สูงอายุ ตอนนี้งำลังมุ่งตรงมาที่ผม

นำข่าชะมัด

ทำไมกันนะ ทั้งที่อยู่ท่ามกลางอันตรายอันแสนตึงเครียดแท้ ๆ แต่ทำไมหัวใจของผมกลับเต้นรัวราวกับว่าเป็นเรื่องน่าสนุก

“ให้ตีมันยครับเนี่ย”

ผมเขย่ากล่องจับแมลงเหมือนตัวเองเป็นคนฝึกสัตว์ที่พยายามยั่วผู้ฝูงสัตว์ป่าอันแสนดุร้าย และแล้วในชั่วขณะที่คนเล็ดร่อนหลายคนหยุดกายลุกขึ้นวิ่งตรงมาที่ผม ผมก็ขยี้ตั๊กแตนที่กำลังไถ่ไว้ในมือ

[คุณได้ลงมือ ‘สังหารครั้งแรก’ สำเร็จ!]

[ได้รับ 100 เหรียญเป็นรางวัลเพิ่มเติม]

สัมผัสในอุ้งมือของผมยังคงอัดแน่นไปด้วยความรู้สึกของสิ่งมีชีวิตที่กำลัง
ดิ้นรน

“จิ้งก็เอาไปเลยครับ”

พร้อมกันนั้นก็ปากล่องจับแมลงที่ถือไว้ในมืออีกข้างออกไปยังทางเดิน
พาทตรงข้ามกับที่คิมน้ำมูนและกลุ่มคนเหล่านั้นอยู่

“บ้าเอ๊ย!”

แมลงตัวน้อยที่ถูกปลดปล่อยจากที่คุมขังกลางอากาศกำลังโฉบบินมุ่งหน้า
สู่อิสระภาพ

ทดลองอ่าน